ISSN 0132-4462.
№ 8 2009
СЕРПЕНЬ

перець

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

— Далеко від дому не відходь! Ось пишуть, що навіть людей труять...

Перчинки

ТУРБОТА ПРО БЛИЖНЬОГО

Відстоявши понад сорок літ ідеологічної вахти на центральному майдані славного міста Харкова, бронзовий Ілліч став почуватися зле: постамент під ним тріщинами узявся. Хто його зна,— може, й справді мають рацію ті, хто каже, що то постамент «поплив» у районі фундаменту. А можливо, що то «вічно живому» керманичеві остогидло стовбичити на майдані, дивлячись на те, як довкола гемонський капіталізм без усякого стриму порядкує, і він вирішив покинути обжите місце, залишити свій, не такий-то уже й потрібний у теперішні часи, незмінний пост. Та як би там не було, а ще два роки тому у харківському муніципалітеті ударили на сполох: вождь, мовляв, став загрозою для перехожих — може комусь на голову звалитися. Під цей спів про безпеку співгромадян на зацементування тріщин та шпар узялися виділити небувалу суму — чотири мільйони гривень. Щоправда, перегодя, видать, коли страх за життя та здоров'я перехожих улігся, іще раз підрахували і вирішили, що можна 296-ма тисячами обійтися.

Цього року робота закипіла. І тепер, незважаючи на зміну ідеологічного клімату, на усілякі довколишні пертурбації та потрясіння, опора під вождем і вчителем пролетаріату укріпилася, зміцніла; тепер Володимир Ілліч певніше на ногах стоять.

Кінець цієї історійки, як бачите, щасливий. Непокоїть тільки одне: у нашім краї не один іще пам'ятник «вождю та вчителю» бовваніє. Та й не тільки йому самому, а й учням та послідовникам його. Тож не виключено, що якийсь пильний та старанний чиновник десь знайде на якомусь шпару, у яку легко шугонуть таки ж і мільйони гривень! Про сотні тисяч уже й казати годі. Хоча й вони — це теж народні гроші.

РІДНА ПРИРОДА

До Червоної книги внесено 300 нових рослин і 200 тварин — вони потребують захисту, їх належить оберігати. Тварин могло бути навіть більше на одну: охоронці природи зібралися були примістити серед тих братів наших менших ще й лося. Але люди, які теж добре на усілякій дичині знаються і лося теж дуже люблять і цінують, упросили їх зачекати із цим ділом. Годиться, мовляв, спочатку порахувати, скільки ж то тих майбутніх претендентів на виживання по лісах та полях розгулює... Обидно за лося. Але зате є надія, що, поки та лічба вестися буде, у люду, звиклого до свіжини із дичини, її асортимент не збідніє.

Із рослинами усе простіше і веселіше: природа сама береться за відновлення. Зокрема, первозданний степ всесвітньо відомого біосферного заповідника «Асканія-Нова» розширюється: майже на 600 гектарах колись бездумно розораних і оброблюваних, а тепер запущених земель котить хвилі ковила, та набирають сили і краси іще кільканадцять видів рослин, занесених до Червоної книги України. По деяких же інших місцинах землі нашої хоча отакого доречного відновлення степу й нема, ковили не видно, але осот, пирій, сурішка і таке подібне зілля — уже буяє. Так що на майбутнє природи нашої можна дивитися оптимістичніше.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

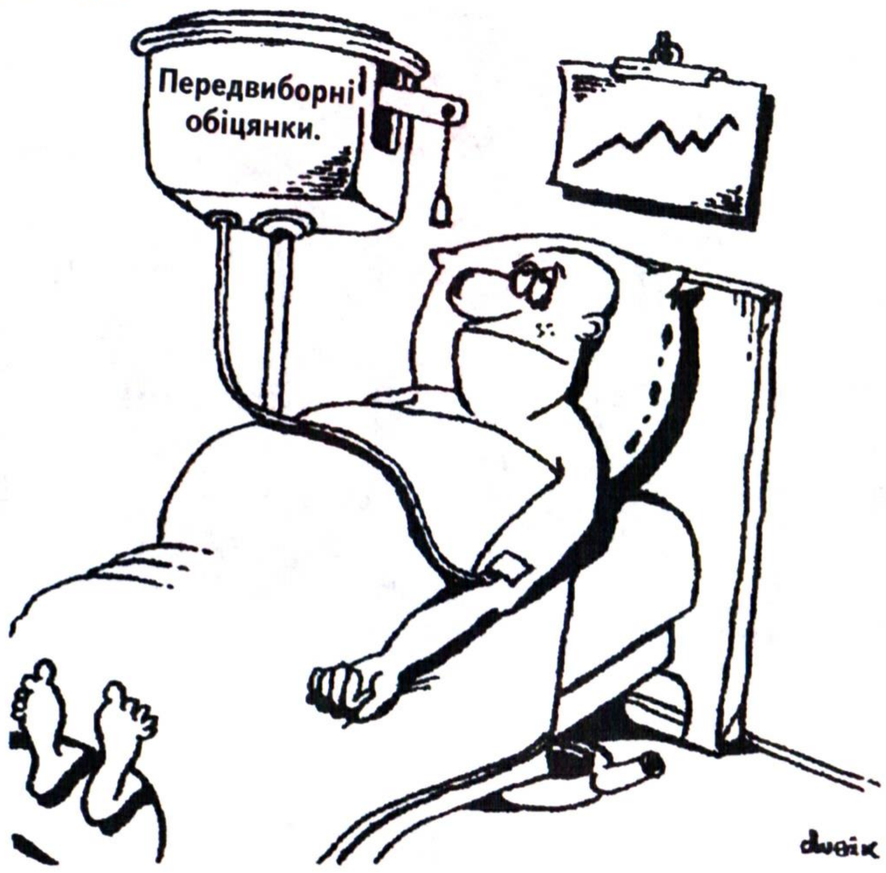

ЕЙФЛОРИЗМИ

- *Такий порядок: перед тим як сім шкір здерти, звичайно, роздягають догола.*
- *Товариство покидав по-англійськи, але з перекладачкою.*
- *Голубові байдуже, чи у пам'ятника голова генерала, чи голова поета.*
- *Відкладаю якусь копійку на чорний день, який у нас звикли називати світлим майбутнім.*

Флоріан БОДНАР.

Сатиричні МІНІатюри

ЧИНОВНИЙ

Оцього лизь, а на отого гав...
Холопа хист у тому й полягав...

У ВЕРХАХ

Ось тут у мене, прошу, є інструкції
Із розвитку Хабарництва й Корупції...

ПЛАЧІ ПРИВЛАДНОГО ПІЇТА

Ніколи не сприймав олжу,
І тим служив, і цим служу,
Будив в тих совість, в цих буджу,
Аж серце рву з грудей, буває...
Та як збудити те, чого немає?

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

НЕ ТЕ

Просить матінка Сашка:
— Випий, синку, молока.
Будеш пить його багато,
Сильним виростеш, як тато.—
Усміхається Сашко:
— Тато п'є не молоко.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

Олексій КОХАН

Євген РОМАНЕНКО

— Тепер і в нас — як у людей...

«Кобзар», «Енеїда», і «Перець»

Друже Перче! Пише тобі Глущенко Степан Романович, 1920 року народження, твій постійний передплатник із 1948 року. До того «Перець» передплачував мій батько. Його бібліотека складалася з «Кобзаря», «Енеїди» і підшивки «Перця». Отож, дружу з тобою відтоді, як навчився читати.

Хочу розповісти тобі одну бувальщину. Свого часу я був головним редактором щоденної стінгазети колгоспу. А яка ж стінгазета без гумору і сатири? Для цього ми завели рубрику «Колгоспний Перець». Про наше видання писав журнал «Рабоче-крестьянский корреспондент». Кілька газет демонструвалося у павільйоні преси на ВСГВ у Москві. Після виставки журнал «Крокодил» надрукував деякі мої карикатури з «Колгоспного Перця». На одній було зображено нашого односельця Іллю Сілича, котрий полюбляв заглядати в чарку. Коли листоноша приніс «Крокодил» у село, Ілля Сілич прийшов до мене і сказав: «Спасибі тобі, Степане! Ти прославив мене. Ось візьми, приміром, нашого голову і все колгоспне начальство. Це воно для нас начальство. А хто його, крім нас, знає? Ніхто! А мене тепер узнає увесь Союз!»

І таке було!

Прийміть щире шануваннячко від 89-літнього передплатника! Якщо опублікуєте, то гонорар — на користь редакції. Бо криза.

Степан ГЛУЩЕНКО.

м. Чернівці.

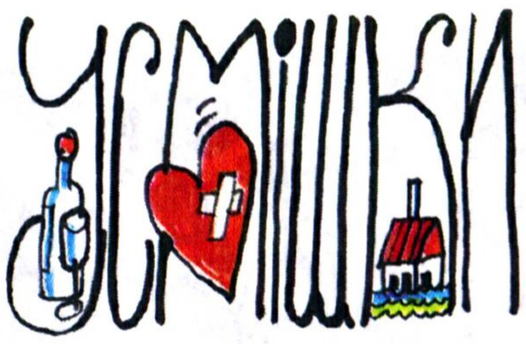

БРЕХУНИ

— Миколо, ти, може, не повіриш — маю на Місяці ділянку.

— Здивував! Я теж маю. Ти — скільки гектарів?

— Сто!

— А я — двісті!!!

— Що вирощуєш?

— Райські яблука. А ти?

— Я випасаю овець.

— Як туди добираєшся?

— Наймаю ракету.

— А ти?

— Поки що попутним транспортом.

ПІСНІ

— Лесю, ти ким працюєш?

— Естрадною співачкою.

— Які виконуєш пісні?

— Українські, російські та різних народів світу.

— А ще чиї?

ГОТУЄТЬСЯ

Учителька до учня:

— Грицю, ти чому на уроці б'єшся з Петриком? Хочеш стати боксером?

— Ні.

— А ким?

— Народним депутатом.

ВАГОМА ПРИЧИНА

Автоінспектор до водія:

— Чому ви вчора не зупинилися на мій жест жезлом?

— Вибачте, я не мав грошей.

ПО-НАШОМУ

— Ти знаєш, Петре, у мусульманських країнах згідно священної книги — Корану — чоловіку дозволяється мати чотирьох жінок. Але за умови, що він має можливість їх утримувати.

— То добре. Я теж за те, щоб і в нас дозволяли мати чотирьох жінок, але при незначній зміні цього закону.

— А саме?

— Щоб ці жінки могли утримувати чоловіка.

Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Микола КАПУСТА

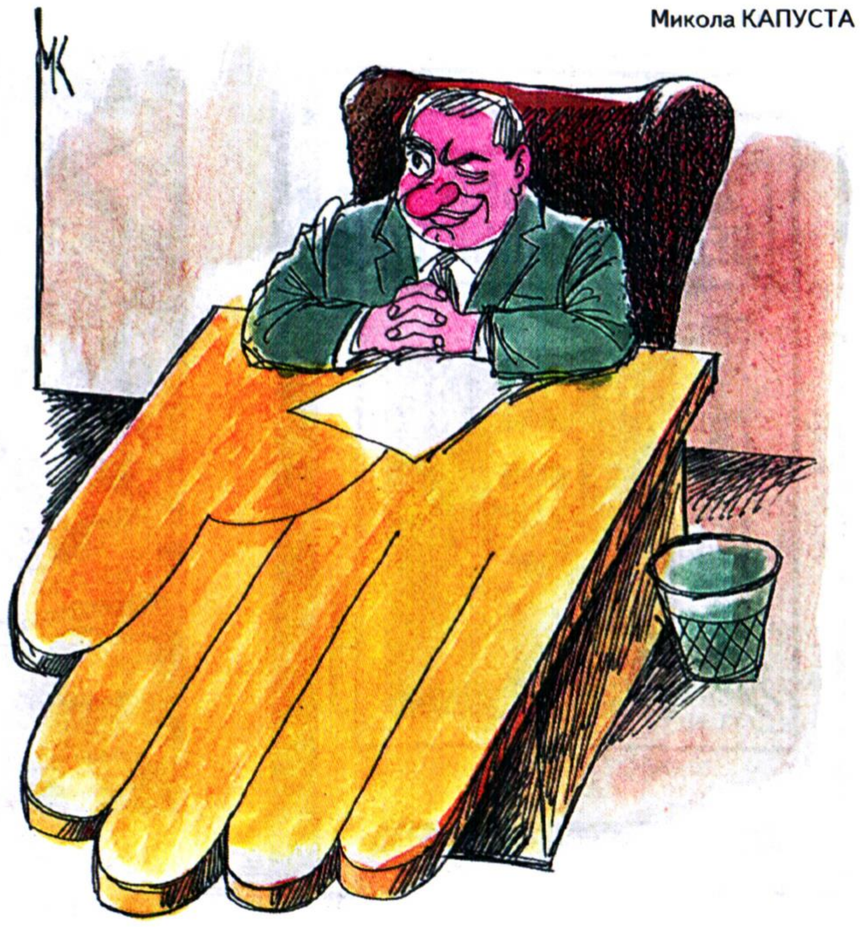

Конвертовані думки

- ***Декого найбільше дратує те, що його приймають за того, ким він є насправді.***
- ***Не всьому, що стукає в голову, відчиняти треба.***
- ***Заговорили реформи, заговоримо і кризу.***
- ***Головне — не опуститися до рівня тих, хто зверху.***

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Андрій САЄНКО

СЕСТРА ЙОГО ТАЛАНТУ

Афористичне і смішне він любить — просто жах!
Недавно устругнув мініатюру... в трьох томах.
Ой стережіться, добрі люди,
Бо вказано там: «Далі буде».

НА ПРИЙОМ

Оце оббігала, кумасю, всі інстанції,
І марно все воно, усе це не до діла,
Бо скрізь сидять самі тобі адміністрації,
А я ж до голови потрапити хотіла.

СИТУАЦІЯ

Кричить (бандит бандиту, далебі):
— Бандюго! Місце у тюрмі тобі!

Михайло КУЮН.

м. Дніпропетровськ.

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ГАЙНО

— Ой, він у мене такий вразливий! Не може спокійно на жінок дивитися.

МІНІАТЮРИ

ВРАЖЕННЯ

— Сподобалося тобі в Римі?

— Все було чудово, особливо готельний номер.

— А саме місто?

— Погодься, то смішно було б, якби я, заплативши такі грубі гроші за готель, раптом узяв та й пішов із нього.

УЖЕ ПРОБУВАВ

— І як вам не соромно?! Молодий, здоровий, а просите грошей.

— Я, звісно, не просив би, але одного разу взяв, не попросивши, і суд дав мені три роки за це.

СИТУАЦІЯ

Третьокласник Петрик знайшов у чагарнику валізу. Відчинив, а там — мільйон доларів. Малий відніс усе в міліцію. Приїхало телебачення. Його мати перед камерою билася головою об стінку, ридала і, ковтаючи сльози, говорила в камеру: «Я горджуся своїм сином!»

ГЕНІЙ

— Був у Генки-холостяка. Посиділи трохи. Уявляєш, він, щоб не мити тарілок, натягає на них перед їдою целофанові пакети, а після їди знімає і викидає у сміття. І все — тарілок мити не треба.

— Так він же геній!!!

ТЕЖ ЧУВ

— Петре, я чув, що вчора в барі ти впав під стіл?

— Ти диви! Я теж чув, що щось там упало, але не знав, що то був я.

Зібрала
Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажуть, що у вас найкраще політичні прогнози виходять...

Ви думаєте, що найбільше львівське диво останнього часу — колядки голови Львівського апеляційного адміністративного суду Ігоря Зварича? Справді, він у своєму офісі «наколядував» мільйони — гривнями та іншою валютою. Але як то воно буває у вередливої долі? Щойно носила мішками гроші, а далі — хрясь! — зачинила пана Ігоря на колодку в криміналі. (До речі, між цими дійствами іще одна дивина була: захабарілого суддю пару місяців розшукували правоохоронці, а він у цей час жив собі при тещі). Але бриклива Фортуна вирішила дещо змазати заслуги пана Зварича у фантасмогорійному серіалі львівського життя: щой-

но його злапали та влаштували за гратами, як почалися лови ще одного захисника правопорядку.

У нашому славному місті, аби-сьте знали, правопорядком, опріч усіх інших, кому це робити належить, опікується муніципальна дружина. Так от, у липні 2007-го року львівський міський голова А. Садовий призначив начальником управління муніципальної дружини Львова завзятого і успішного міліціянта Володимира Стасинця, уродженця смт Тисмениця, що на Івано-Франківщині. У автобіографії той по-лицарськи скромно вказав: у 1996 році успішно закінчив Академію МВС (юрист-правник), працював опером, мав відзнаки, дослужився до капітана... А якоїсь благословенної миті тисменецький легінь при міліцейських погонах вирішив стати ще ближче до народу — подався у правоохоронники-муніципали. І тут виявився ще талановитішим та завзятішим — щороку змінював по кілька автомобілів, купував нерухомість. І то, зважте, при значно меншій зарплатні, ніж у І. Зварича.

Пам'ятаючи, видать, про те, що примхлива доля може дати копняка навіть своєму мазунчикові, пан Стасинець, аби уберегтися од такого, вирішив власну долю обманути — узяв та й змінив своє рідне прізвище на жінчине і став паном Гулієм. Але звичок та уподобань своїх — не міняв. Особливо полюбляв головний муніципал

чомусь не засідки і облави на поганих громадян, а фінансові оборудки — виявляв надзвичайну схильність до позичок.

Та якось не пощастило. Позичив він велику суму і не віддавав. І погано робив, бо якийсь негідник узявся так «витрушувати» із нього борги, що він опинився у лікарні з поламаними ребрами.

Видать, та фінансова операція не тільки на ребрах, а й на пам'яті позначилася, бо спочатку казав, що був збитий автівкою, а згодом згадав, що впав на сходах. (Щоправда, можна припустити, що отак переміститися з-під автівки на сходи його спонукало вроджене благородство — не хотів на-

шкодити невмілому водієві, якого, звісна річ, обов'язково мали злапати)...

Тим часом над начальником міської варти нависли ще більші неприємності: якась почвара з'ясувала, що він — Володимир Іванович Стасинець, який давно перебуває у... всеукраїнському розшуку. Як запеклий шахрай із величезним набутком стосовно Кримінального кодексу.

Що тут знялося! Стасинець-Гулій — навтіки, а кредитори — у плач. І для ридань є всі підстави: користуючись становищем неабиякого посадовця міської ради, шахрай «входив у довіру» в банках і регулярно пустошив кредитні засіки. Тепер функціонери київського «Універсал банку» і місцевого «Дельта банку» з усіх сил намагаються визначити місцеперебування спритного любителя кредитів. А у банку «Надра» його прізвище викликає нервові зриви. Ще б пак! Його не повернута позичка на купівлю лімузина становить 330 тисяч грн. До речі, конфіскувати те авто банк чомусь не квапився, і на ньому (принаймні, коли писався цей матеріал) чомусь їздив достойник із міського УБОЗу.

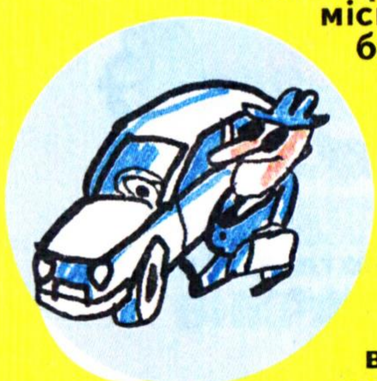

Де зараз перебуває нинішній герой серіалу львівських див, правоохоронці не відають. А в міській раді, коли заходить мова про нього, чомусь згадують Штірліца, який морочив увесь Третій рейх...

Коли ж то, як і чим завершаться лови цього разу? Адже, на відміну од пана судді, пан начальник муніципальної дружини у справі переховування не дилетант-початківець, а досвідчений фахівець.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

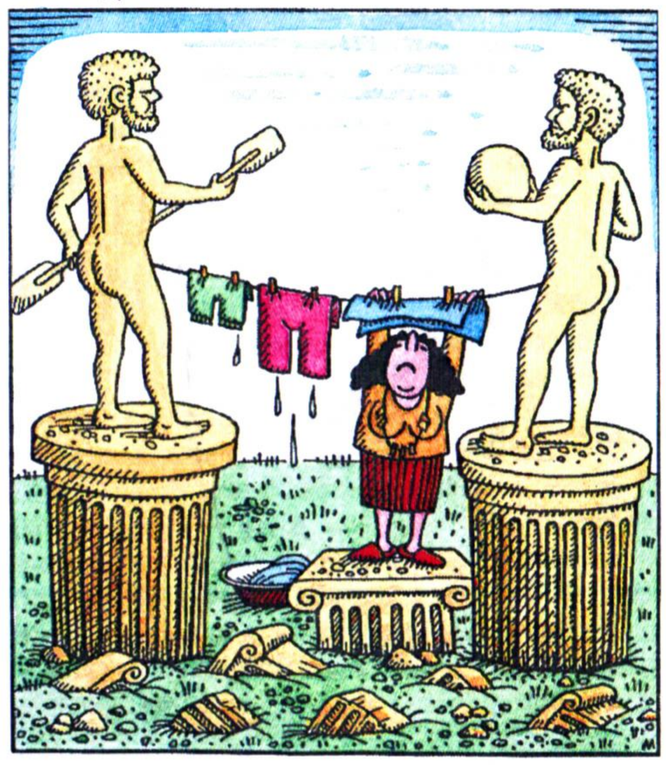

Василь ФЛЬОРКО

СПОЖИВАЙТЕ УКРАЇНСЬКЕ

РЕКЛАМА

Олігарха Данила полонила Маніла:
там росте не малина, а солодкий банан.
Але нині Маніла олігарху немила:
в животі у Данила — третій день ураган!..
Любі хлопці й дівчата —
Колі, Толі та Олі,
не спішіть у Манілу, в Україні живіть,
споживайте малину, чорний хліб, бараболі,
то й не буде боліти
вітчизняний живіт!
Ви залиште банани, трюфелі, ананаси
для тіток пребагатих і зажерливих дядь,
хай вони десь в якомусь Марселі чи у Ла-Пасі,
на Канарах чи в Штатах ту гидоту їдять!

Микола МАЦІПУРА.

смт Берислав на Херсонщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Який ти гарячий, відразу битися! Почекай-но, ми йому зараз жертвоприношення зробимо — і шлях буде вільний!

Словничок-жартівничок

ЛІНІЙКА — ледача людина.

МАРКЕР — філателіст.

ТРАКТОРИСТ — тлумач, коментатор.

МАЛЯРІЯ — художня виставка.

МУРЛО — кельма.

МИТНИЦЯ — лазня.

ЛАЗНЯ — драбина.

Володимир ІВЧЕНКО.
м. Київ.

РУЛОН — керманич.

ДЕРЖАК — держслужбовець.

ЗВЕДЕННЯ — шлюб.

ПОЗИКА — натурщиця.

ЧЕРЕП — самець черепахи.

РУШНИЦЯ — вишивальниця рушників.

ЗМІСТ — працівник ЗМІ.

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я на Сумщині.

Володимир АДАМОВИЧ

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЛІКАРНЯНИЙ ЛЕЖИМ.

ТРОЮРІДНИЙ БЛАТ.

СУМОГОННИЙ АПАРАТ.

ПЕРШИЙ ЗАСПУПНИК.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури
на Полтавщині.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

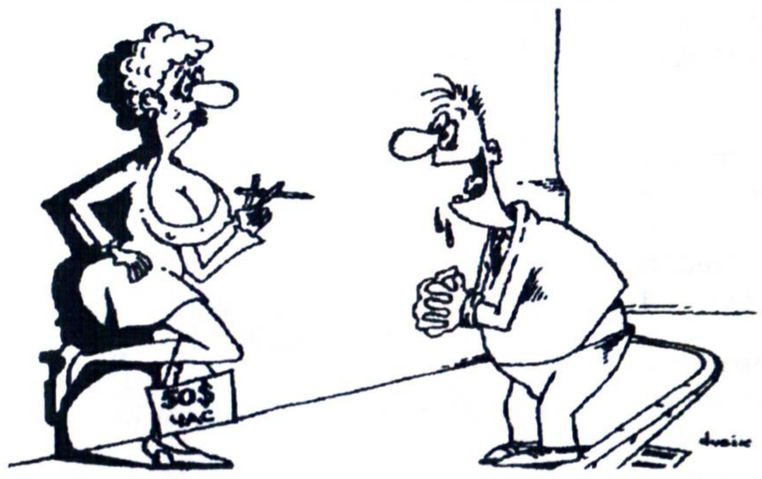

— А де тут політичні?

ДУМКИ ВГОЛОС

✓ ***Розбагатівши, носив за пазухою тільки коштовні камені.***

Володимир СЛЄПЦОВ.
м. Карлівка
на Полтавщині.

✓ ***Дрібні хабарі принижують можновладців.***

Галина КАМЕНСЬКИХ.
м. Полтава.

✓ ***Анекдот із бородою, вусами і бакенбардами.***

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

✓ ***Троє одного чекають лише тоді, коли той пішов за випивкою.***

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче
Рівненської області.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Це ти такого навчив папугу?!
— Ні. Я йому сказав, чого не можна говорити.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Знайшли! Оте зелене з червоним — моє!

ЇХ РОЗШУКУЄ МІЛІЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Колишній головний бухгалтер збанкрутілої фірми «Зозулині черевички» Борис Сергійович Сургученко вже вкотре зупинився біля стенду «Їх розшукує міліція», що стояв у кущах барбарису, ліворуч од входу до райвідділу міліції. Він глянув на свій портрет і зітхнув. Із фото до нього усміхався бадьорий безвусий чоловік.

Сургученко розгладив свої пишні вуса. «Це ж уже скільки висить тут мій портрет? П'ятий рік?! — подумки сказав він собі. — Вигорить на сонці — новий чіпляють. Мабуть, багато їх надрукували. Тоді кризи не було... А може, не хочуть страшні пики чіпляти, щоб не лячно було в райвідділ заходити?..»

— Що, діду, родичів шукаєте? — прошкандибала мимо бабця.

Сургученко нічого на те не відповів, тільки пошкріб п'ятірнею бороду: «Мені лише за п'ятдесят перевалило, а вже, бач, дідом називають. А якби збрив бороду і вуса, то ще дівки задивлялися б. Може, не треба було у тітки Насті переховуватися після того як «Зозулині черевички» прогоріли. Правда, це я зараз посміливішав, коли переконався, що мене не дуже й шукають. А тоді директор фірми Криворучко ладен був у ложці води мене утопити. «Бери,— кричав,— усю вину на себе!» Він десь мільйони проциндрив, а ти відповідай. Ну, й до моїх рук трохи прилипло... Але ж не мільйони... Якби Криворучко п'ятами тоді за кордон не накивав, то і я не ховався б, і бороди не запускав... Ну, відсидів би кілька років... Уже, може, й випустили б... А так... Схоплять, дивись, ненароком, коли вже здоров'я для тюрми не буде... Краще... краще... добровільно здатися зараз! Раніше сядеш — раніше вийдеш!» Сургученко зірвав зі стенду свій портрет і потюпав до входу у райвідділ міліції.

— Ви до кого? — суворо запитав його черговий.

— Та хотів здати...

Сургученко не встиг і договорити, як йому відповіли:

— Нічого ви не здасте. Сьогодні вихідний. Приходьте завтра...

— Ви мене не дослухали... — знітився Сургученко. — Я прийшов здатися...

— Тобто? — черговому зовсім не сподобалася настирливість відвідувача.

— Ви цей портрет бачили? — просунув у віконце листочок зі своїм зображенням.

— Та як ви посміли?!! — не на жарт обурився черговий. — Хто вам дозволив зривати його зі стенду «Їх розшукує міліція»?!

— А цього чоловіка вже не треба шукати...

Нахабство бородатого відвідувача зовсім вивело з себе чергового.

— Це ж чому — не треба?!!

— А ви уважно придивіться до мене...

— Бажаю здоров'я, товаришу генерал! — раптом підскочив зі стільця і виструнчився черговий. — За сьогоднішній день ніяких надзвичайних подій в районі не сталося!..

— Та не генерал я,— перебив міліціонера колишній головний бухгалтер.

— Не генерал? — повільно сів на стілець зовсім побуряковілий черговий і стиснув кулаки. — А хто?!!

— А ви уважно гляньте на портрет і на мене... Ну?

— Що, «ну»?

— Ну, схожий?

— На портреті чоловік без вусів і бороди, а у вас вони в наявності...

— А якщо збрити...

— То ви і на нашого генерала схожі,— зовсім спантеличився черговий.

— А ви посмикайте за неї... Може, вона приклеєна...

Черговий посмикав Сургученка за бороду, і у нього відлягло від серця: «Значить, не генерал. Хоча й дуже схожий. Генерал минулого тижня у райвідділ заїжджав добре поголеним. А борода так швидко не росте. Тьху, а я вже подумав: перевірка раптова... Значить, якийсь ненормальний забрів до райвідділу. Бо який нормальний сам прийде здаватися,— зробив висновок

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бачиш, Лисиця Ведмедеві «поляну» накрила! Тепер вона суддям тільки хвостом махне!

черговий. — А з такими як треба розмовляти? Лагідно... Щоб пошвидше випхати за двері...»

— Так, кажете, здаватися прийшли? — подобрішав міліціонер.

— Здаватися! — зрадів, що його нарешті зрозуміли, Сургученко.

— А де ж ви раніше були?

— У тітки Насті кіз пас, гусей... Город порав... Оце сьогодні петрушку і редиску на базарі продавав... Живу... ніби на волі, а совість гризе...

— Це добре, що совість ще залишилася... Але її у вас малувато.

— Це ж чому?

— На стенді, де висіла ця фотографія, що написано?

— Їх розшукує міліція...

— Правильно... А ви що зробили?

— Що?

— Самі в міліцію приперлися... Що про нас начальство подумає? Що ми вас не шукаємо... А якщо усі почнуть добровільно здаватися? Скажуть, навіщо нам взагалі правоохоронні органи...

— Так п'ять років уже минуло...

— А ви газети читаєте? Знаєте, скільки у нас злочинів щодня скоюється? — черговий зазирнув у листівку з портретом Сургученка. — Та у вас і гріхи не такі вже й великі. Тут ділки мільйонами вергають. Вас затримаємо — скажуть, дрібних сошок хапаємо... Дійде черга і до...

— Моє прізвище Сургученко...

— Може, Сургученко, може, і не Сургученко... Тільки яка нам вигода від того, що ви самі в міліцію заявилися. От коли б вас упіймав, приміром, сержант Коровайний, то йому, може б, премію виписали, а може, чергове звання присвоїли б... А так...

Колишній головний бухгалтер понишпорив по кишенях і вигріб із них усе до копійки.

— Візьміть, тільки арештуйте...

Черговий подивився на гроші і почухав потилицю:

— Добре, візьму... На експертизу. Бо бачу, що тут є чимало фальшивих купюр... А ви знаєте, як у нас суворо караються фальшивомонетники?

Сургученко повільно позадкував до виходу.

А черговий райвідділу трохи подумав, узяв кулькову ручку, домалював на портреті колишнього головного бухгалтера вуса й бороду і пішов знову чіпляти його на стенд «Їх розшукує міліція».

Михайло ПРУДНИК.

Пантелеймон КУЛІШ

До 190-ліття від дня народження

Зароджується надія, що колись він таки ж постане перед громадою у справжньому своєму образі — суперечливому і величному: заговорили про багатотомне видання творчого доробку великого трудівника на ниві української культури — поета, белетриста, драматурга, перекладача, фольклориста, етнографа, історика, критика — Пантелеймона Куліша. Наприкінці 20-х років минулого століття уже було задумано видати 25 томів, але з'явилося лише три — 1-й, 3-й і 6-й томи... А там і прилітературні «специ» за Пантелеймона Олександровича узялися: пришпилили бирку зі штампом «український буржуазний націоналіст» та й на довгі роки запхали були у закапелок, щоб слово його до людей не долітало...

Звертаючись свого часу до української інтелігенції, Куліш закликав: «До гурту, паненята з мужичатами. До гурту рятувати своє наслідця — слово! Воно бо скарбівня нашого духа. Воно — великий завіт нашої предківщини. Воно — правдиве пророкування нашої будущини». Сам же він ревно дбав про здоров'я рідного слова і як письменник (до речі, автор першого в українській літературі історичного роману «Чорна рада»), і як перекладач Біблії, і як творець українського алфавіту, як перекладач з інших літератур, як видавець. І сам вправно ним орудував. Зокрема, і словом дотепним та разючим.

СВИНЯ ТА ЦУЦИК

БАЙКА

«Рох, рох! Плям, плям! Щодня я, любий брате, сита:
Полови й висівок зісталось півкорита».

«Гав, гав! Цяв, цяв! А я, знай, сестро, хочу їсти,
Та хліба не дають: нема з мене користи».

«Рох, рох! Плям, плям! Дарма, що сита походжаю,
На що не набреду, усе перевертаю».

«Гав, гав! Цяв, цяв! А я з нудьги та з голоднечі
Гризу, що попаду, мов костур той старечий».

«Рох, рох! Поезія... Про що вона свиняці?
Ще й хуторна, мовляв. Се забавка собаці».

«Гав, гав! За вітром щось мені її не чути.
Не знюхаю. Тут щось дурне повинне бути».

«Рох, рох! Ось крашанка. Ну, се вже інше діло.
Я проковтнув її, і не жувавши, сміло».

«Ковтай, а я брехну, що се яйце гадюче,
Про мене слава йде, що я щеня гавкуче.

Ми, цуцики, свиней поважних дуже любим,
Про славу свинську їх аж скиглимо та трубим.

Нехай у пущі вовк, ведмідь і заєць знає,
Яка свинота в нас розкішна походжає!»

ЩИГЛИК

В крамній коморі Щиглик щебетав
Свої щиглячі пісеньки любенько;
Про нього весь базар казав,
Що так співає тілько соловейко.
Скрутився Щиглик мій
І в кліточці своїй
Робив себе царем співання.
Ніхто ж того з співочих птиць не знав,
Ніхто в високім хорі не чував
Мізерної пташини щебетання.

Химерний Щиглику! коли тобі
Базарний люд воздав хвалу не по заслузі,
То се тебе твої базарні друзі
Вимірювали по самих собі.

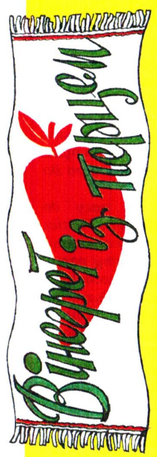

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Видно, що ви з опозиціонерів.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

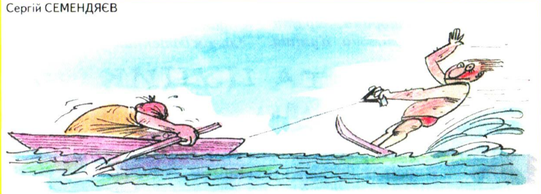

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

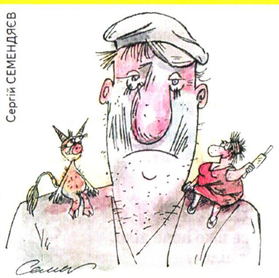

Володимир АДАМОВИЧ

Олег СМАЛЬ

— Гей, пане туристе! Ми готові вас прийняти!

І РАПТОМ...

Майор дає курсантам задачу на кмітливість:

— Уявіть собі, що ви знаходитесь на абсолютно рівному полі — од обрію до обрію. Та раптом із-за рогу виїжджає танк. Що ви будете робити?

ПОХВАЛИВСЯ

— Ото була прочуханка! — розказує чоловік у колі друзів. — Одною рукою я схопив його за комір, другою за барки і — раз-два, раз-два...

— Та як же ти бив, якщо обома руками тримав його?

— А хто казав, що то я бив?!

НАРОДНІ УСМІШКИ

І ЯК?

Чоловік обідає, не відриваючи очей од газети.

— Любий,— озивається до нього дружина,— вранці я ходила до лікаря.

— Невже? — пробурмотів чоловік. — І як він себе почуває?

ЩЕ Б ТРІШКИ

Лікар питає колегу-психіатра:

— А як справи у того твого пацієнта, у якого була манія переслідування?

— Та ще б трішки, і я вже завершив би курс лікування, але його застрілив якийсь професійний убивця.

ДЛЯ ПЕВНОСТІ

Базар. До продавця риби підходить жіночка.

— Вона у вас жива?

— Жива. Бачите ж: ворушиться.

— А свіжа?

КОЛИ

Соціолог питає директора театру:

— А коли саме — у вихідні, чи святкові, чи у якісь інші дні, у театрі буває найбільше глядачів?

— Як правило, у дні, коли продано найбільше квитків.

Почула і записала Леся МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

Козацькому роду нема переводу

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— Чуєш, як серце стукає!

Олександр НІКІТЮК

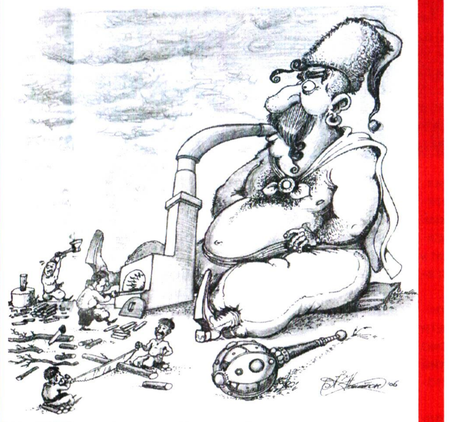

Анатолій ВАСИЛЕНКО

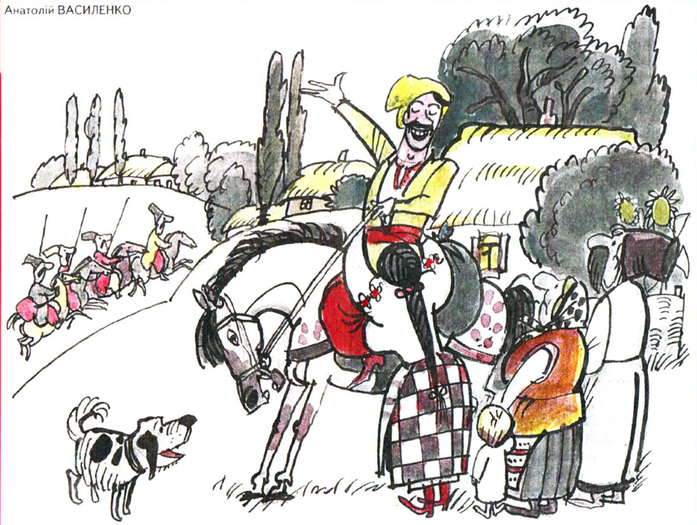

— Не плач, Марусино! Ми ж у Крим вирушаємо! А там море, сонце, фрукти...

Володимир АДАМОВИЧ

— Казав же тобі, що цього вони довго не витримають. Он уже й здаються!

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

— Пусти козаків у пекло, так вони і тут комедію влаштують...

У ПСИХІАТРА

— Лікарю, причепилася до мене манія переслідування! Куди б не пішов, що б не робив,— усе мені здається, що якісь люди постійно мене переслідують. Через моря, через пустелі — завжди ідуть за мною.

— Справді, дивно. Зараз я вас огляну, але спершу запишу. Як вас звати?

— Мойсей.

ЗА ПРИПИСОМ

— От бачите,— каже лікар пацієнтові,— порадив я вам викурювати тільки по одній сигареті після їди, і вже маємо результати! Бачу, що у вас чудовий вигляд здорової людини; ви помітно поповнішали!

— Та як тут не поповнішати! Тепер я їм по десять разів на день!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК КОЛИ...

— Тату,— питає малий,— а скільки часу людина може витримати без води?

— Та то як коли, синку, залежно від...

— Від чого? — нетерпеливиться малому.

— Від того, є пиво чи нема.

І ЧОГО Б ТО?..

— На що скаржитеся? — питає лікар пацієнта?

— Останнім часом у мене чогось дуже тремтять руки.

— П'єте?

— Та не без того.

— Багато?

— Та де там! Більше розливаю та розхлюпую.

ОБГРУНТОВАНО

Студент подав у ректорат заяву:

«Прошу, щоб мені видавали стипендію у зв'язку з важким матеріальним становищем, у якому я пробуваю через те, що не отримую стипендії».

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ось, пане майоре, злодіїв затримав! На пляшку у баби Гальки вимагали. Вона саме пенсію отримала.

— Чудово! Так і запишемо: ліквідували ще одне бандугруповання!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

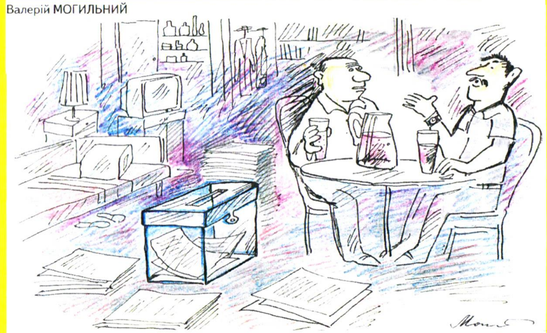

— А чого це у вас тут виборча урна?

— То ми щодня сім'єю голосуємо, що готувати на сніданок, обід і вечерю.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Презентація у «Перці»

«У державі гетьмана Остапа»

Якось на одному із засідань об'єднання сатириків та гумористів при Національній спілці письменників України відомий письменник Олег Чорногуз сказав: «А чому б нам не видати книгу творів лауреатів Всеукраїнської літературної премії ім. Остапа Вишні». — «Пора,— погодилися присутні. — Вам, Олеже Федоровичу, як голові журі цієї премії, тут і карти в руки».

Можливо, ідея так і залишилася б лише гарною задумкою, якби упорядником цього збірника не призначили також відомого та ще й працьовитого письменника Валентина Чемериса. Через кілька місяців книга під назвою «У державі гетьмана Остапа» побачила світ. Приємно відзначити, що всі лауреати — перчани, автори «Перця». Остап Вишня — один із фундаторів журналу — цьому тільки б порадів. У збірці читачеві подано зразки творів Олега Чорногуза, Олександра Ковіньки, Євгена Дудара, Івана Сочивця, Олеся Жолдака, Павла Глазового, Андрія Крижанівського, Валентина Чемериса, Дмитра Молякевича, Михайла Прудника, Миколи Сома, Петра Ребра, Юрія Прокопенка і ще ряду відомих українських сатириків і гумористів.

Книгу випустила у світ видавнича компанія «Кит» (директор В. Воробей), за сприяння голови міськради м. Вишневого А. Гошка.

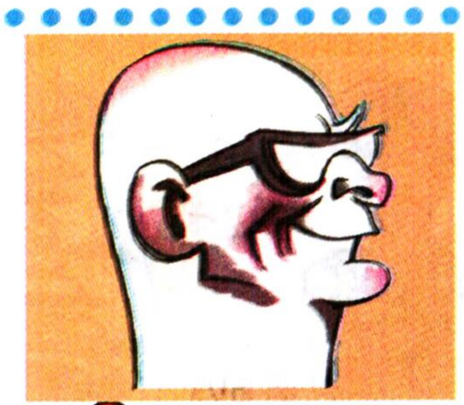

Олександр КОВІНЬКА

ІЗ СПОГАДІВ

Звичайно, чудесні гуморески Остапа Вишні мали і нині мають найбільший резонанс — учили і вчать, як треба блискуче і майстерно розкопувати багатющі скарби українського народного гумору, що ними так талановито і так неперевершено володів славний Остап Вишня.

Хочеться, ей-ей, дуже хочеться згадати нам знайоме і відоме, оте смішненьке і чудненьке, що бігало і ходило біля літературної колії славного Остапа Вишні.

Відомо, що в двадцяті роки кожного дня в газеті «Вісті» на третій сторінці завжди красувався фейлетон чи гумореска Остапа Вишні.

Творча плідність Остапа Вишні у ті часи сягала найвищого гумористичного урожаю. Його гуморески, фейлетони, інтермедії, нариси, новели охоче друкувалися у всіх республіканських журналах.

Вітали й друкували. Але, звісно, бували й казуси: в одному журналі та один літературний гурман брав шило, штрикав і гостренькі словечка викидав. Часом кидався і дрючком — цілі абзаци викреслював.

Якось заходить Остап Вишня до оцього охоронця словесної цноти. Увійшов, кажемо, трохи веселенький та й питає:

— Хто ото в моїх гуморесках викидає смішне, а вставляє сумне?

А він:

— Це я... Це я, Павле Михайловичу! Їй-бо, я.

Павло Михайлович глянув йому у вічі лагідненько, спокійненько та:

— Ага-га!.. А я думаю та й думаю, яка воно б..., а воно — ви? Тоді, вибачайте!

Сміх Остапа Вишні лунав, лунає і вічно буде лунати.

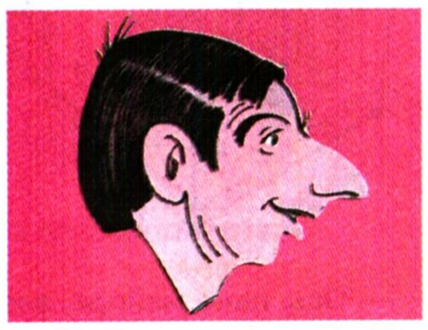

Євген ДУДАР

ДО БАТЬКА

Молитва і сповідь

Отче наш праведний, Тарасе! Наша славо і совісте наша!

Уже вільно українствуємо. Уже гопакуємо в незалежній державі. Бо вже «...од молдаванина до фіна», слава Богу, репнуло. Правда, фінові поталанило ще «на зарє». А от бідний молдаванин досі не може виборсатися з обіймів «освободітєля».

Та й нам, Батьку, не легко. На шляхах довгої і тернистої історії ми розгубили лицарів. Натомість рабів наплодили. Що звикли скнидіти у запліснявілому імперському хліві. Відчувати на своїй шиї ярмо. Облизуватися, коли їм плюють у вічі. І цілувати руку, яка їм сучить дулю. Їх душить чисте повітря свободи. Вони знову прагнуть тухлятини московського кремля.

Раб, Батьку, є раб. А маємо рабів усякого гатунку. Від академіка до свинопаса. І раб з головою академіка в сто разів рабіший, ніж раб з головою свинопаса. Бо раб-свинопас такого свинства не накоїть, як раб-академік.

Та позоставимо, Батьку, рабів на осуд нащадкам їхнім.

Кинемо оком на бунтарів наших. Вони у нас, Батьку, як багатократерні вулкани. Ніколи не знаєш, у який бік бабахне. А потім булькають самі у собі. У тому бульканні гублять енергію, силу. І, вибулькавшись, згасають.

Отак, Батьку, гріхопадаємо потрохи. Ще й не встигнувши стати праведниками. Вряди-годи киваємо на якийсь, нібито небесний, святий народ. А правду в очі самі собі і тому народові сказати не сміємо.

Що ти, народе, не такий уже й святий, і не такий небесний.

Що ти виплоджуєш зі свого лона і отих поганців, які у найскрутнішу годину зрікаються тебе. Які готові будь-якому зайді продати свою шкіру, аби не називатися твоїм іменем. Які готові вивчити і мавп'ячу мову, аби не говорити твоєю. Які готові топтати твої святині, нищити твою історію, вбивати твою пам'ять, аби не нагадувало їм, що вони ростуть із твого коріння.

Сам нарікаєш їх манкуртами, безбатченками, безрідними Іванами. Сам терпиш їх на своїй шкірі, годуєш і лелієш.

Воювати найстрашнішого ворога не страшно. Страшно визволяти холуя. Який не хоче волі. Бо завтра він стане найзапеклішим твоїм ворогом. І, як проклятий Каїн, вдарить у спину.

То коли ж ти, народе, стонадцять разів навчений отими каїнами, перестанеш бути таким довірливим і таким байдужим до своєї долі?!

Молюся, Батьку, до Тебе. Молюся до Господа всемогутнього. Молюся до всіх природних і надприродних сил:

Дайте моєму народові гордості і самоповаги!

Бо поважати інших ми вміємо. Та так ревно і так запопадливо, що в тій запопадливості топимо свою честь і своє достоїнство. Дайте кебети народу нашому відчути себе господарем у своїй господі! Бо отой вічний наймит, що живе у ньому, ще гірше споганить долю і навіки погубить волю. Знизпошліть якогось убивчого фунгіциду на погань всяку, що обсіла нашу землю.

На шашелів чиновних і причиновних, які сидять в адміністративних норах і точать усе, що потрапляє під їхні ненажерливі зуби.

На чужинецьку саранчу, яка сидить на нашому дереві, об'їдає його і його ж поганить.

На отих «повзучих», які слюнявлять: «Пущай собі Ґаліція йде до Руминії, а ми рачки поповзьом на схід...» Куди б вони не повзли, знизпошліть розуму дурням, які плачуть про обірвані контакти.

Знизпошліть контактів пришелепкуватим, що один на одному рвуть чуби за владу, за булаву, за релігію.

Знизпошліть величезну ковбасу! Тому, хто постійно плаче за ковбасою. Та таку величезну, щоб почав їсти сьогодні, а закінчив аж у царстві небесному.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А ти казав, що сьогодні не льотна погода!

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Засіб від «пробок».

Анатолій ГАЙНО

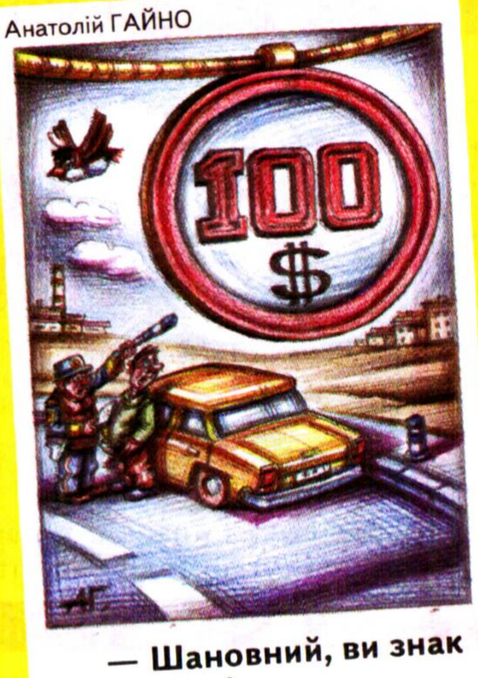

— Шановний, ви знак проїхали!

Царство комунізму знизпошліть, тому, хто постійно за ним тужить. Але на окремо взятому острові. Огородженому колючим дротом. Щоб не потерпіло від «дурного вліянія запада».

Знизпошліть цілющого прозрівального духу тим, хто його втратив. Прозріння тим, хто ще може прозріти.

Громадянського позову тим, хто ще остаточно не оглух серцем. Бо Україна, як обезчещена москалем покритка, зі своїм дитям та народом на своїй землі терпить голод і холод, наругу і клини, а лицарі, які мусили б її рятувати, ніяк не домовляться, кому з них пищалі нести, а кому козацтво вести. Знизпошли, отче наш праведний Тарасе, на землю нашу многостраждальну достойних лицарів! Знизпошли!

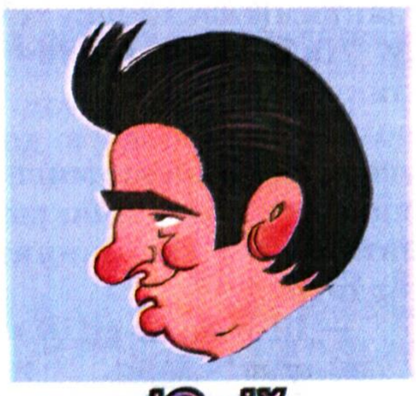

Юрій ПРОКОПЕНКО

ВИКРАДЕННЯ

Іду я з роботи. У під'їзді зустрічають мене двоє в масках. Зв'язали, мішок на голову накинули і в машину заштовхали.

— Куди ви мене везете? — поцікавився я дорогою.

— В одну затишну місцинку, — відгукнувся бандит із голосом популярного політика.

Затишна місцинка нагадувала камеру тортур. Бандит з очима ведучого телепрограми «Обрії» зробив по ній невеличку екскурсію, коротко охарактеризувавши предмети для катування:

— Ця праска чудово освіжає пам'ять, обценьки швидко розв'язують язик, а диба — то для особливо впертих...

Закінчивши психологічну розминку, бандит перейшов до головного:

— Отже, давай без зайвого базару. Ти нам — два мільйони зелених, ми тобі — волю і можливість багатіти далі.

— Хлопці, — покликав я на допомогу всю свою бадьорість, — це непорозуміння. Ви мене з кимось переплутали. Мабуть, вважаєте, що я бізнесмен-підприємець...

— Не сміши нас, — зареготав бандит із голосом популярного політика. — Підприємці сьогодні жебраки. Хіба можна в нашій країні щось виробляти, коли твою шию здавили податковою удавкою. Наш бідний підприємець, якщо іще й не почив у бозі, то, напевно, мучиться у корчах...

— Я працюю у звичайній державній структурі, — перебив я його.

— Оце вже тепліше! — зрадів бандит із голосом відомого політика.

— Ясна річ — у державній! — пожвавішав бандит з очима телеведучого. — Тільки там і можна хапати в особливо крупних розмірах. Тільки там і можна зорієнтуватися, які акції і з якого пакета потягти.

— Та я рядовий чиновник...

— Не вішай нам локшину, — почав нервувати бандит з очима телеведучого.

— Ти у нас пташка великого польоту! З великим розмахом крил! — додав бандит із голосом відомого політика. — А якщо так, то гони два мільйони — і ми незнайомі!

— Немає в мене двох мільйонів, — втомлено мовив я.

— Чого не люблю, то це торгуватися, — похмуро проказав бандит з очима телеведучого і попрямував до праски. — Зараз почнеться лік на тисячі...

— І тисяч у мене немає, — простогнав я.

— Ти даєш! Та ми майже місяць за тобою, мов тінь, ходимо. Кожне твоє слово на диктофон записуємо. Так що знаємо про твої багатства.

— Які багатства? Що ви маєте на увазі? — спитав я.

— Ну й нахаба! — обурився бандит із голосом популярного політика і ввімкнув праску в розетку. — Може, перерахувати все, що ти маєш?

— Давайте, перерахуйте!..

Бандит з очима телеведучого дістав записничок і почав:

— Ти казав, до того ж при свідках, що більшість комерційних банків у місті побудовано на твої гроші?

— Казав.

— А що холдінг «Білдінг України» піднявся завдяки твоїм грошам?

— Говорив.

— І що в три чверті мерседесів, джипів і беемве вгепано твої грошенята?

— І це говорив.

— А що п'ятиповерхові котеджі в парковій зоні міста змуровано також на твої?..

— Казав.

— І після цього тобі шкода для нас двох нещасних мільйонів зелених? — зовсім розстроївся бандит з очима телеведучого і плюнув на розпечену праску, аби переконатися, що вона готова до роботи.

— Усе це я говорив, — сказав я, — і можу повторити, що в тих холдінгах, мерседесах і котеджах у переважній більшості — гроші мої й моїх співгромадян, недоплачені або зовсім невиплачені за всі останні роки...

— Ну скажи, що ти жартуєш? — заплакав бандит із голосом відомого політика.

— Правда ж, приколюєшся? — з надією запитав бандит з очима телеведучого.

— Та які вже тут жарти, — остаточно розчарував їх я.

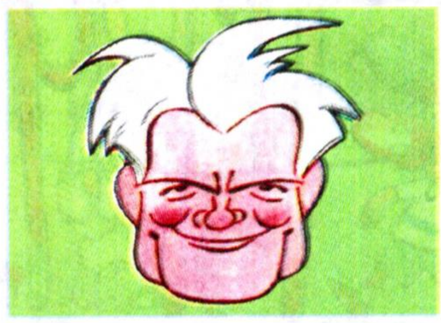

Павло ГЛАЗОВИЙ

НАЙВИЩА НАГОРОДА

В школі хлопчик ясноокий
Руку підійма.
Чом в Шевченка у Тараса
Орденів нема?
Вчитель каже: — Як поета
Полюбив народ,
То йому уже не треба
Інших нагород.

ГУЦУЛОВЕ ГОРЕ

Сидить гуцул у колибі,
Важко зажурився.
Шість годочків мій синочок
На лікаря вчився.
Возив йому до Києва
Печене й варене.
Геть розтратив усі гроші,
Що були у мене.
А він тепер листа пише:
«Здравствуй, мілий папа!»
Навіщо ж я стільки тратив,
Щоб мати кацапа.

З РІЗНИХ ТОЧОК ЗОРУ

Гірко й сумно дорікає
Богдан Ялисею:
— Це не гарно, що живеш ти
З жінкою моєю.
А той руки артистично
Положив на груди.
— Ти з дружиною своєю —
Несерйозні люди.
І поводитесь обоє
Якось незвичайно:
Ти говориш, що негарно,
Вона каже — файно.

Микола КАПУСТА

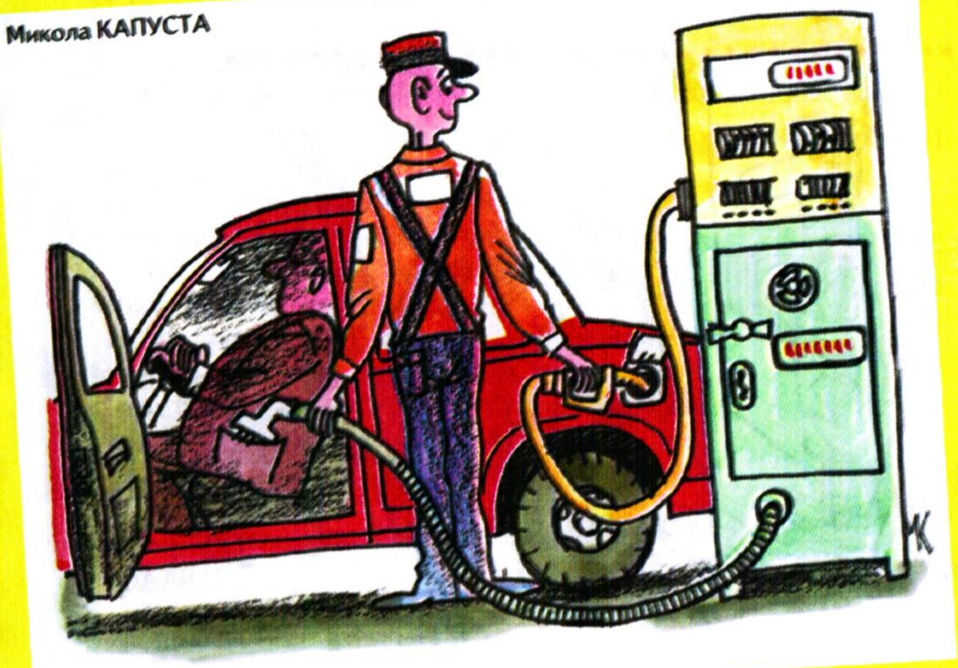

Іван САВЛЮК

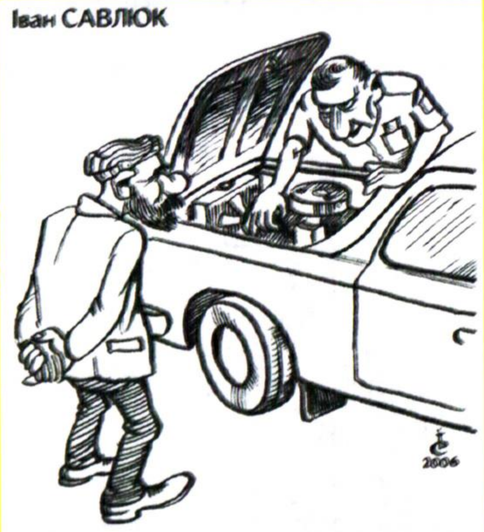

— Чого тобі, діду, непокоїтись, що пальне дорожчає? У тебе ж автомобіля нема?

— Так у мене ж запальничка!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

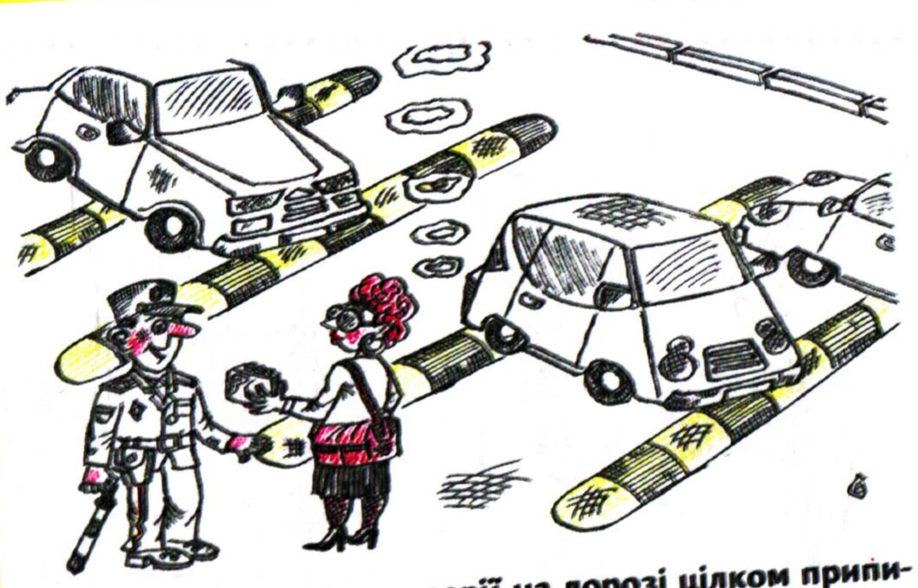

— Ми установили: аварії на дорозі цілком припиняються, коли відстань між обмежувачами швидкості не перевищує трьох метрів.

Шкода

— Мамо,— каже третьокласник Максимко. — Мені так шкода татка, коли він виконує мої домашні завдання.

— А чого це?! — дивується мама.

— Та йому ж немає у кого списати.

Флоріан БОДНАР.

Запитайте у мами

Учителька до учня:

— Чого ти запізнився до школи?

— Запитайте у мами.

— А це чому?

— Вона мене ранком не розбудила.

Іван МАРТИШКО.

КАЗКА

На вечірній чай до кота Сметани причалапкав гусачок Зернятко. Щоправда, чай кіт пив сам, а гусачок дзьобав зерня, яким господар припасся для нього заздалегідь. Та все одно вони називали такі посиденьки вечірнім чаєм. Бо Сметана якось чув по радіо, що справжні друзі люблять посидіти за вечірнім чаєм і погомоніти.

Мала тут бути й мишка Сирничка, та вона побігла до поросятка Кашки, щоб потім разом покликати на вечірній чай ще й горличку Насінинку.

— От ми, коти,— неквапом сьорбнув запашного, духмяного чаю з чашечки Сметана,— коли сердиті буваємо, то шипимо. А ви, гуси, що сердитими робите?

— Ми, гуси, га-га-га,— заґелґотів Зернятко,— теж шипимо й сичимо.

— То, може, — кіт відсунув чашечку вбік, — влаштуємо змагання, чиє шипіння сердитіше?

— Не люблю я бути сердитим,— гусачок теж відсунув тарілочку із зерням.

— Та це ж не насправді, а тільки щоб позмагатися,— вмовляв його Сметана. — Ось зараз усі прийдуть, а ми й як зашипимо! Кого дужче злякаються, той і виграв! Згода?

— Га-га-га,— тільки й встиг вимовити гусачок, як двері відчинилися й до хатинки увійшли мишка Сирничка, поросятко Кашка і горличка Насінинка.

Кіт Сметана як зашипить на них сердито — гості від несподіванки аж на вулицю вискочили.

— Бачиш,— хвалиться він,— оце справжнє сердите шипіння! А тепер ти.

Відчинив вікно й кличе Сирничку, Кашку й Насінинку до хати:

— Заходьте. Тепер гусачок на вас шипітиме.

— А ми не хочемо, щоб на нас шипіли! — крутнула хвостиком мишка. — Краще підемо до мене в гості — там нікого сердитого немає.

Кіт вистрибнув до них через вікно і підпихає до дверей:

— Заходьте, то ж змагання таке — у кого сердитіше шипіння.

Увійшли вони знову до хатинки, а гусачок тільки. — «Га-га-га та га-га-га!» — Не шипить.

— Ти чого? — підступає до нього кіт. — Ми ж домовилися?!

— Гуси, га-га-га,— несміливо гелгоче Зернятко,— шиплять, коли сердиті...

— То розсердься!

— Я, га-га-га, ще ні на кого не сердився. А тому ні на кого й не шипів.

— Ми навчимо! — забігала навколо нього мишка. — Я дуже серджуся, коли хтось робить те, що мені не подобається. Наприклад, коли хтось смітить у моїй хатинці. Ходімо до тебе додому і ми там так насмітимо, що ти шипітимеш три дні...

Пішли вони до гусачка, а по дорозі назбирали гілочок, трави, листя — і все це висипали купкою посеред його двору.

— Сердитий уже? — на всяк випадок трохи відійшла від Зернятка Сирничка. — Шипи!

Той вдихнув побільше повітря. А коли видихнув, усі почули:

— Га-га-га...

— Хто ж так шипить?! — обурився кіт Сметана. — От коли мені хтось на хвоста наступить, то я готовий тигром кинутися на кривдника! Ану, де твій хвіст?

Не встиг гусачок і оком кліпнути, як кіт йому на хвіст — стриб! І ще раз — стриб!

— Га-га-га,— сміється Зернятко,— лоскотно...

Зовсім зажурився кіт Сметана.

— Та найбільша кривда, коли хтось твою пір'їну висмикне,— згадала горличка Насінинка.

Поросятко Кашка тоді найближче стояло біля гусачка Зернятка. За крило смик! — і вже роздивляється гусяче перо.

— Яке ж воно гарне!

— Ти вже сердитий? Шипи! — вигукнув кіт, якому дуже хотілося перемогти в змаганні сердитих шипунів.

— Га-га-га, ой, як мені потрібне таке перо! Я вже давно мав написати листа бабусі. А не було чим... Дякую тобі, поросятко! — не сердився, а, навпаки — дуже радів гусачок.

— І мені таке треба! — не збирався віддавати пера Кашка.

— То висмикни ще одне,— підставив друге крило гусачок.

— Дякую,— кувікнуло поросятко.

— Нічого у нас не вийде,— зітхнув кіт Сметана. — Те, що сердить нас, гусачкові не в прикрість... Ходімо до мене — допиватимемо вечірній чай.

Тільки-но вони вийшли на стежку, що стелилася лугом, як де не взявся шуліка. Каменем кинувся він униз — мабуть, запримітив мишку Сирничку. Чи, може, горличку Насінинку.

Усі розгубилися.

А гусачок Зернятко мишку й горличку крилом прикрив, шию витягнув та як зашипить сердито:

— Ш-ш-ш-ш-ш! Ш-ш-ш-ш-ш!

Шуліка і відвернув убік та й полетів геть.

Тоді кіт Сметана як підстрибне до гусачка:

— Ти, ти переміг у змаганні сердитих шипунів!

... За вечірнім чаєм усі згадували ту пригоду й хвалили гусачка Зернятка за те, що він уміє сердитися на того, хто кривдить його друзів.

Світлана ПРУДНИК.

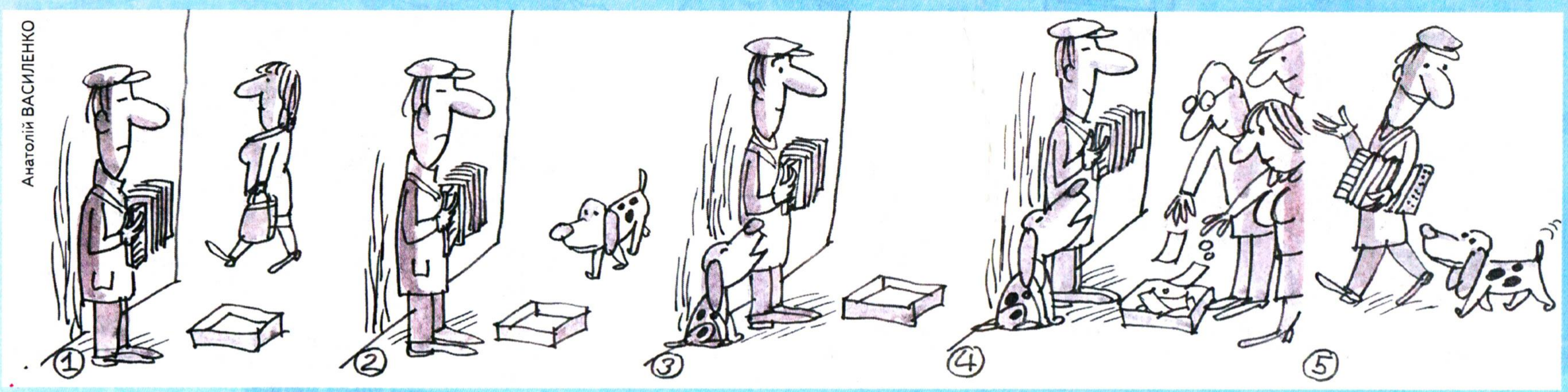

...А у нас — усі чома!

— На що скаржитесь?
— На божевільні ціни...

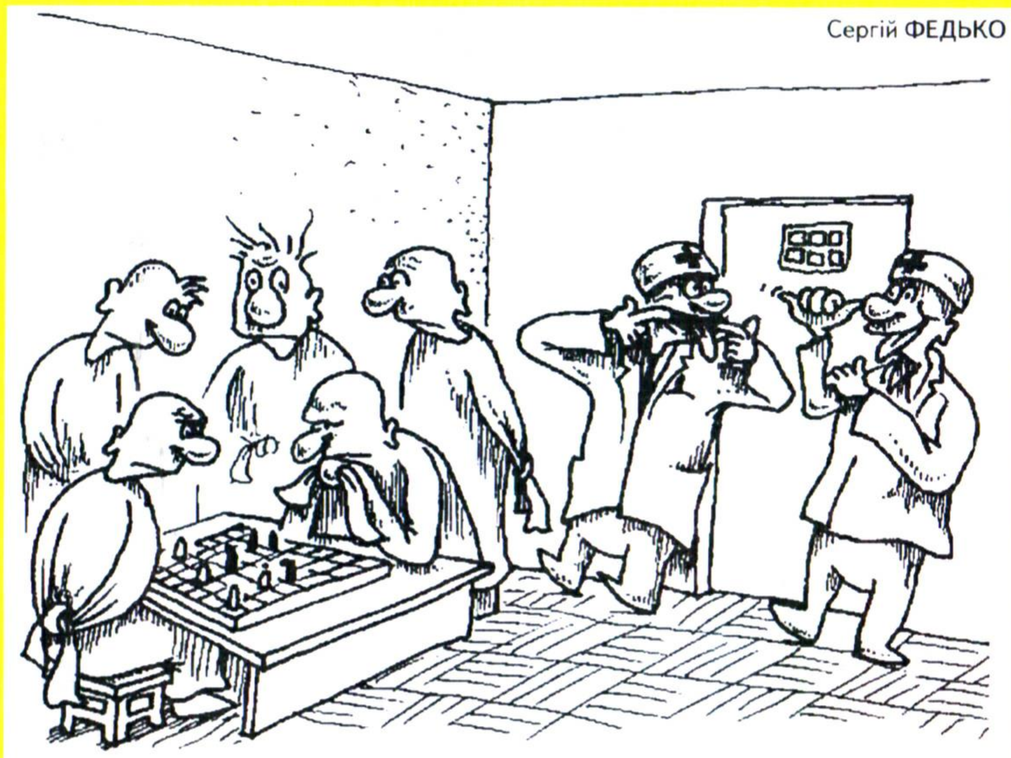

— Пляшечку, будь ласка, не викидайте!..

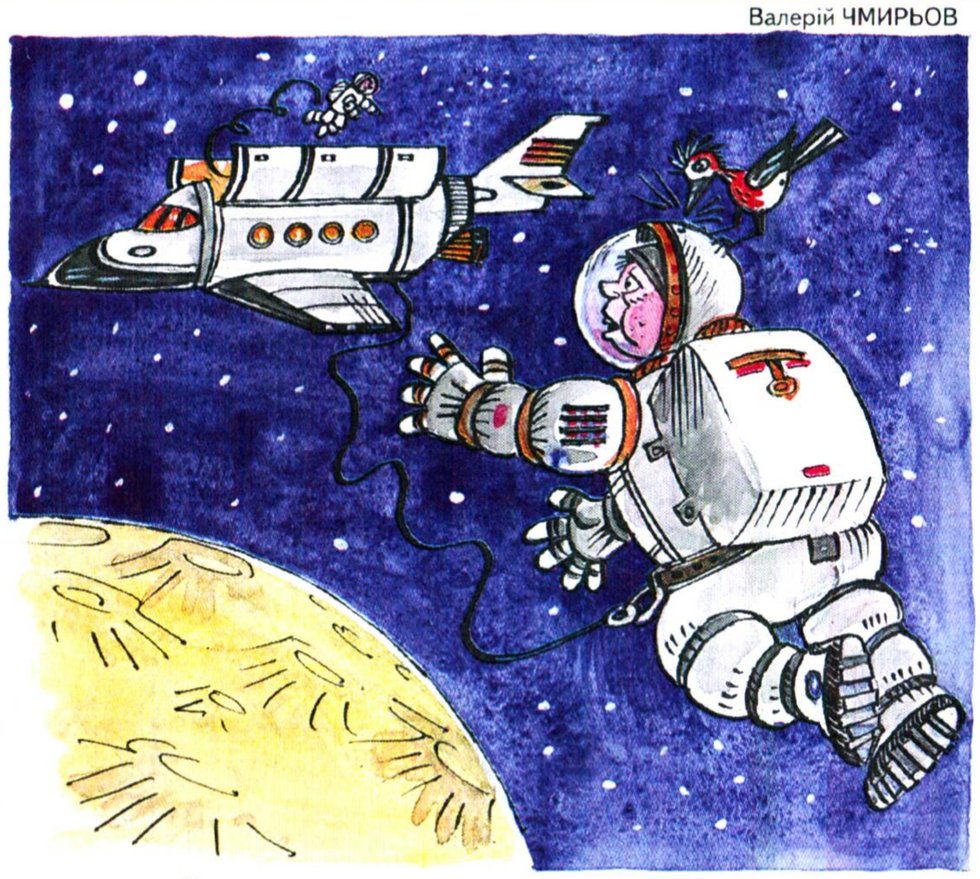

— Командире, дозвольте повернутися: щось у мене з головою негаразд.

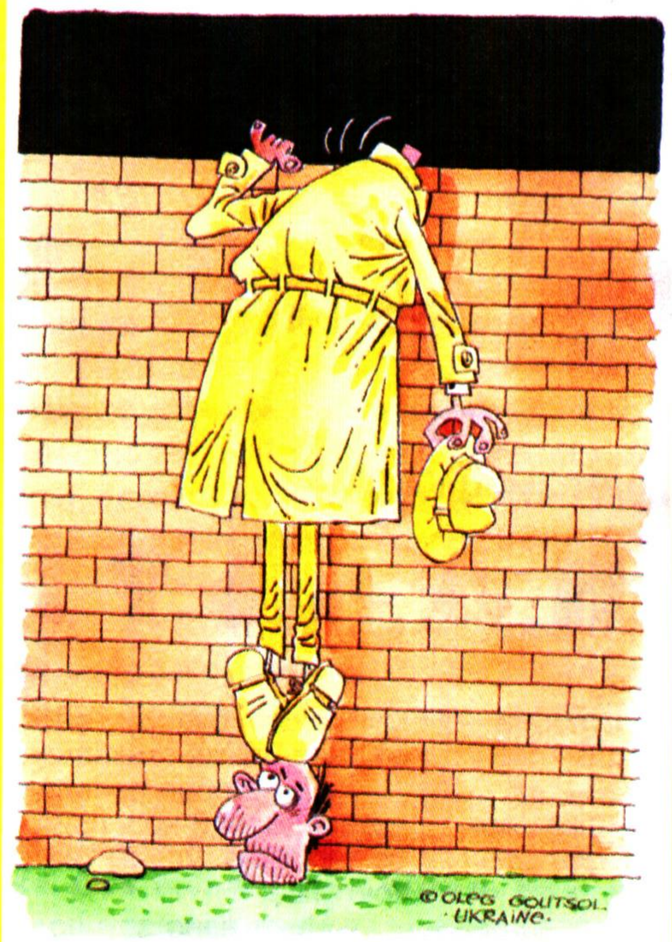

КОРОТКО КАЖУЧИ

■ *Якщо кіт відмовляється від ковбаси, то це означає, що вона виготовлена для людей.*

■ *Єдиний ліхтар, що не потребує енергії — це ліхтар під оком.*

■ *Найбільший брехун — це дзеркало: ліве воно робить правим, а праве — лівим.*

■ *Дурні поділяються на любителів і професіоналів.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

■ *Більшість рекордів Гіннесса — це вершини людської глупоти у всесвітньому масштабі..*

Юрій РИБНИКОВ.

■ *На нитці пам'яті в'язалися вузлики, і вона ставала колючим дротом.*

■ *Істина рідко виходить на люди гола.*

■ *Роблю із сонцем, відпочиваю із зірками.*

Олексій АУЛОВ.

Картинки з натури

ІШАК

Літо. Пізній ранок у селі. На городі біля грядки моркви порпається жінка з сапою. На ганку з'являється огрядний чоловік, перевальцем підходить до тину й кричить, спітнілий від роботи, дружині:

— Ганно! Поки я, наче проклятий, ішачу біля телевізора, ти тут уже три години байдикуєш на городі!

ХУТІРСЬКИЙ ДІАЛОГ

Серпневий день видався спекотним. По обіді повертаємося з відрядження редакційним автомобілем газети «Запорізька правда». Проїжджаємо якийсь хутірець. Пити хочеться. Біля воріт стоїть чепурна жіночка. Зупиняємося:

— Тітко, дайте водички напитися, бо так їсти хочеться, що аж ніде переночувати,— грайливо звертається до неї водій.

— А з чого почнемо? — у тон водію, запитує молодичка. — Спочатку спати, їсти чи пити?

— Та... та нам би тільки водички,— розгублено мовив водій, явно не чекаючи такого повороту.

Жіночка пішла до криниці, а ми з водієм Віктором Вагановичем вийшли з авто й сховалися від спеки в тіні розкішного абрикосового дерева.

Чуємо, а в сусідньому дворі хтось дуже кричить. Зазирнули за паркан, а там двоє старенських — дід та баба, очевидно, глухуваті, між собою голосно розмовляють.

— Щось кури погано несуться! — кричить стара дідові, показуючи зібрані у великий полумисок яйця.

— От, козли! — сердито зауважує на те дід.

— Ага, і кози погано доються! — підтримує розмову баба.

— От, собаки!

— Ага, і собаки гавкають без діла!

— От, барани!

Микола БІЛОКОПИТОВ.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Якщо оцінювати ситуацію, яка склалася у нас під час цьогорічних жнив, то виходить, що наш художник Василь Фльорко як у воду дивився. Пам'ятаєте його карикатуру у шостому числі «Перця»: стоїть під колоском селянин, у його дірявий капелюх із того колоска падає зерно, а під капелюхом — спритний чоловік у чорних окулярах і кепочці свій мішечок підставив. Зерно пролітає через дірку в мішечок ділка, а хлібороб залишається ні з чим.

Немає сьогодні в селянина бажаних прибутків. Бо продавати зерно доводиться по таких низьких цінах, що не можна покрити навіть витрат на його вирощування. Держава взялася закупити частину збіжжя по пристойній ціні. А як бути з рештою? Уряд пропонує почекати з продажем. Мовляв, через кілька місяців ціни на зерно на світовому ринку поповзуть угору. А як чекати, коли треба розрахуватися за роботу, добрива, паливно-мастильні матеріали, сплатити кредити і готуватися до сівби озимих?

Гірко жартували цього разу читачі. Не було чути і дружного сміху членів журі. А ужинок переможців шостого туру такий:

«Болить спина в селянина,
Болить і душа,
Бо в кишені після жнив
Нема ні гроша».

Цей підпис запропонував **Микола БДЖІЛЬНИЙ з смт Теплиха, що на Вінниччині.** ***«Хто сіє, а хто руки гріє»,*** — пише **Дмитро КОЗУБ з м. Хорола Полтавської області.** ***«Хто ниву плекає, той нічого не має, крім обіцяльних слів й на руках мозолів»,*** додає **Володимир ЗАПЛАВКО з смт Магдалинівка, що на Дніпропетровщині**

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Анатолія ГАЙНА.

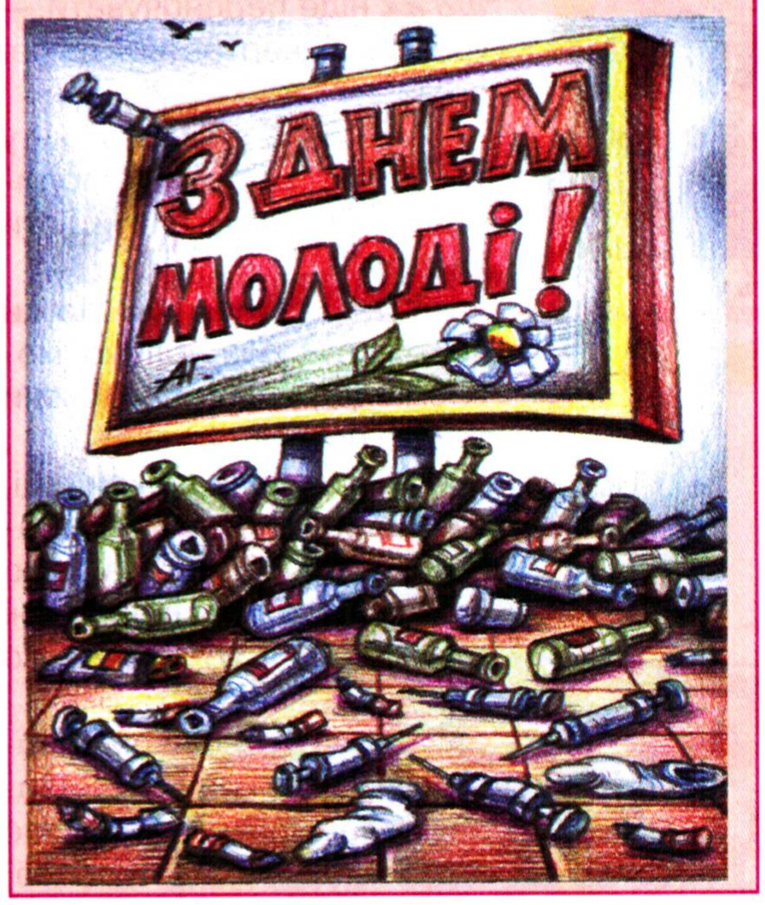

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 7. Тітонька. 8. Зарплата. 11. Стратег. 12. Квартал. 14. Тайм. 15. Орша. 16. Наришкіно. 17. Чистота. 19. Торбина. 21. Тягло. 23. Анклав. 25. Рапіра. 26. Самогон. 29. Крісто. 30. Ковбик. 32. Цироз. 35. Грінпіс. 37. Учитель. 38. Комерсант. 39. Скат. 40. Нога. 41. Асонанс. 43. Компост. 45. Котлован. 46. Ескадрон.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Підпасич. 2. Гнат. 3. Україна. 4. Патріот. 5. «УПСА». 6. Старшина. 9. Бейрут. 10. Явкіно. 11. Сметана. 13. Ломбард. 18. Телевісті. 20. Обпилювач. 22. Гонорар. 24. Васко. 25. Ранок. 27. Граната. 28. Диктант. 31. Бракороб. 32. Цемент. 33. Зразок. 34. Алігатор. 36. Скандал. 37. Утопіст. 42. Слон. 44. Сват.

Гумор і земнидні

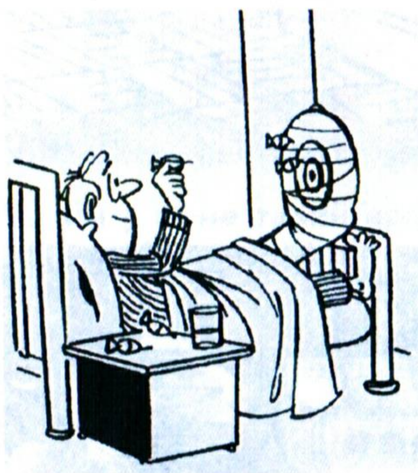

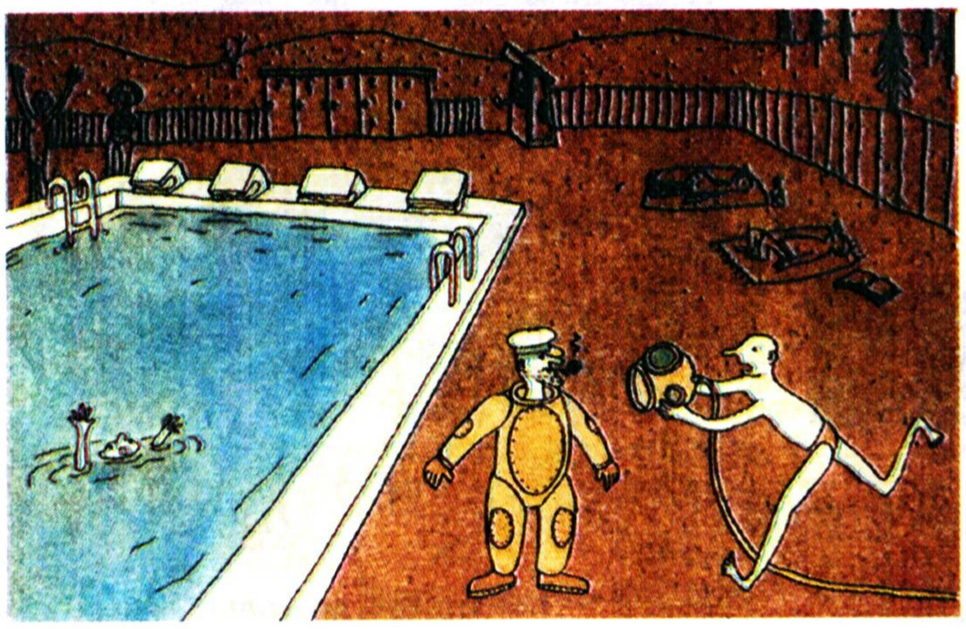

Інтерсмішинки

ПРИЧИНА

Дженкінс уперше прийшов на збори Товариства анонімних алкоголіків. Там цікавляться:

— А чому саме вирішили ви покінчити із алкоголем?

— Бо останнього разу, коли я прийшов п'яний додому, діти мене не впізнали.

— А коли протверезіли?

— Тоді я зрозумів, що прийшов у чужий дім.

ТЕЖ...

Карлос жаліється колезі:

— Останнім часом із моєю дружиною щось негаразд: уголос сама до себе говорить.

— О, моя теж! — каже приятель. — Але вона цього не знає — думає, що я її слухаю.

СПИ СПОКІЙНО!

Вночі Марі штурхає чоловіка:

— П'єре, прокинься: хтось сюди по сходах підіймається!

— А котра година?

— П'ята ранку.

— Значить, це я з бару повертаюся.

ПЕРЕПОНА

— Дружина пішла од мене,— каже Паскуаль.

Адамец КАЛМАН

ПЕНАЛЬТІ

Коли соціологи заводять мову про вплив футболу на сім'ю, то доходять двох докорінно протилежних висновків: одні вважають, що атмосфера футбольних змагань сприяє зміцненню сім'ї, а другі переконані, що вона руйнує сім'ю. Біда в тому, що соціологи завжди грунтують свої теорії на тестах і телефонних опитуваннях, а не на життєвих прикладах.

Ось як воно було з одним моїм приятелем під час минулої світової першості з футболу. Звати його Сільвестром, а дружину — Ілонкою. Сидить Ілонка вдома і чекає Сільвестра. Переконана, що нині він уже ніде не затримається, бо ж увечері по телевізору будуть показувати дві футбольні зустрічі, а вночі — ще одну... По якомусь там часі дверний дзвінок зателенькав. Відчиняє. На порозі — Ласло, друг сім'ї.

— Сільвестр удома?

— Нема його,— каже Ілонка,— чекаю, що ось-ось з'явиться. Заходь.

Заходить Ласло. Теревенять про се, про те — аби час згаяти.

— Подивлюся теленовини та й піду,— перегодом сказав Ласло.

— Доти він і прийде,— заспокоїла його Ілонка. — Бо ж після новин буде перша зустріч зі світової.

Подивилися новини і рекламу. Ласло був рухнувся, щоб іти, але Ілонка сказала:

— Та ви обоє просто розминетеся. Давай-но я пригощу тебе тарілкою гуляшу та пляшечкою пива.

— Чи ж воно зручно — отаким гостем на вас звалитися?

— Ну й ска-а-ажеш же таке! Облиш. Посидимо, подивимося матч утрьох.

Збіг перший тайм, а Сільвестра усе нема.

— Достоту зостався в «Короні» дивитися,— промурмотів Ласло. — Найкраще буде мені піти.

Страшне перо не в гусака...

«Коли я під'їхав до перехрестя, раптом передо мною звідкись з'явився паркан, і я стукнувся в нього. Хай власник не плаче за той паршивий стовпчик з пару штахетинами, заплачу їм».

«Нехай той свідок не бреше, з містя проішествія я ніколи не тікаю, наоборот, мене постоянно виносять з них на носілках».

«Без п'янки я по дурості заїхав на чужий участок і врізався у дерево, яке в мене там ніколи не росло».

(Із пояснень).

«Петро, мій сусіда, постоянно залицяється до моєї жінки, і без репетицій створює вистави сімейних драм безплатних».

(Зі скарги).

Надіслав Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

— То візьми пляшку чогось міцного та утопи своє горе,— радить приятель.

— Не можу.

— Чому?

— Бо не відчуваю ніякого горя.

ОБУРЕННЯ

Стара тітонька Агнеса жбурляє газету:

— Теперішні чоловіки стали просто нестерпні!

— Чого це ви так про них, тітонько?

— Та от пишуть, що вчора перед багатьма глядачами двоє шахматистів розмінялися дамами!

ЗДАЧА

Молодята беруть шлюб. Після належної церемонії молодий питає пастора:

— Скільки з мене?

— У нашій церкві грошей не беруть,— каже священик. — Але, якщо хочете, то зробіть пожертву на храм.

— І скільки ж усе-таки?

— Ну... відповідно до вроди нареченої.

Молодий якусь мить вагається, а далі витягає з гаманця один долар і дає священикові.

Пастор розглядає банкноту — і лізе рукою в кишеню:

— Зачекайте, будь ласка, я дам здачу.

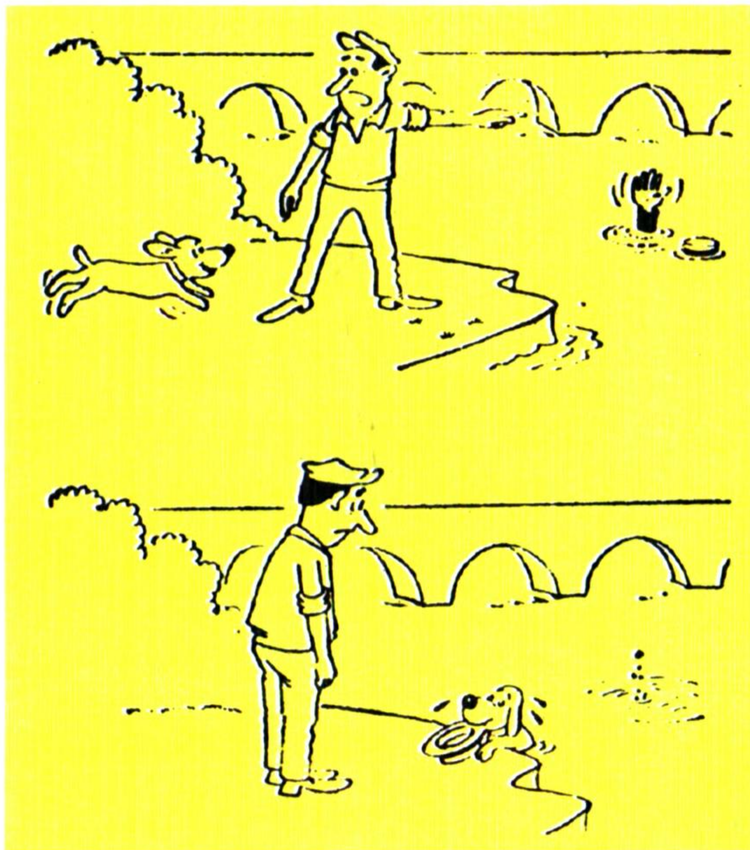

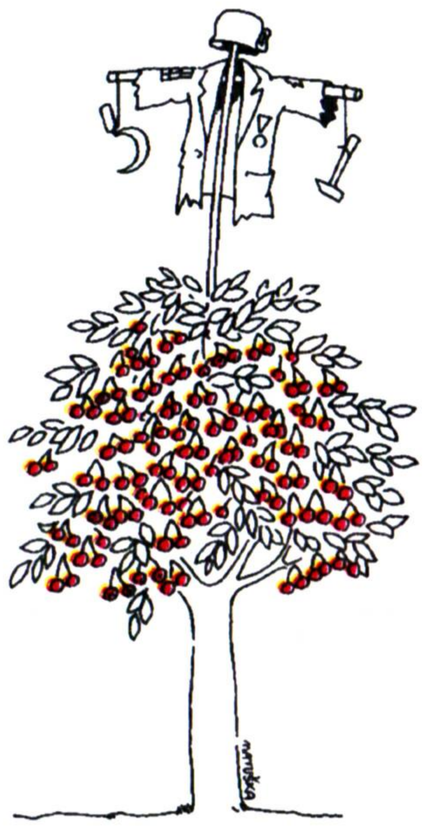

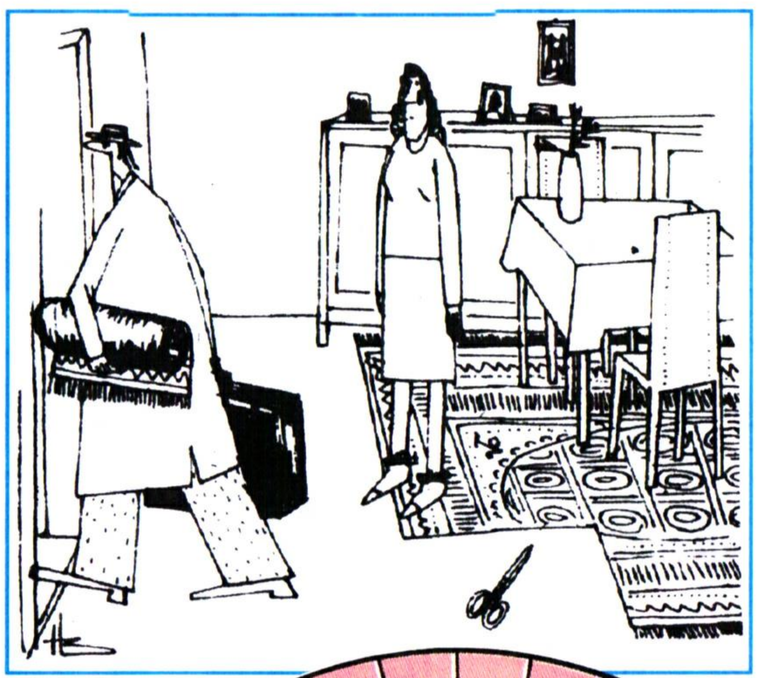

— Куди там іти, краще додивляйся матч! — сказала Ілонка і закурила.

Ласло випив іще два пива, подякував господині і сказав:

— Ото висповідаю я твого Сільвестра, коли він прийде. Якби моя дружина була така, як ти, то я із дому й не одлучався б. Чудовий гуляш приготувала... Чому б тобі не взяти гітару та не пограти!

Ілонка, хвильку повагавшись, сказала сама собі: «Не завадить дати урок Сільвестрові, хай побачить, де краще футбол дивитися — у пивничці «Корона», чи вдома!» Наклала гуляшу, нарізала ковбаси, відкоркувала пляшку білого вина і взяла гітару.

Додому Сільвестр прийшов після першого тайму другого матчу і застав Ілонку та Ласло за виспівуванням старих шлягерів.

— Гей, де ти так довго барився? — сказала вже майже розвеселена Ілонка. — Ласі вже надоїло чекати тебе.

— Дивився футбол у «Короні», — кисло відказав Сільвестр. — Але скидається на те, що тут веселіше?

— Таки ж так! — засовався на стільці Ласло. — Прекрасну господиню маєш. Я прийшов поговорити з тобою про один новий бізнес, але, якщо скажеш, то залишуся тут спати, щоб подивитися наступну зустріч.

— Е, ні! — відрубав Сільвестр.

— Дивитися ти підеш у «Корону», а ми втомились і будемо лягати...

Футбол, як на мене, зміцнює сім'ю.

Переклад із угорської.

ЧАЙНВОРД

1. «...усьому голова». 2. Музичний ударний інструмент. 3. Нашестя. 4. Власний життєпис. 5. «Стоїть... над водою». 6. Балістична ... 7. Фармацевтичний заклад. 8. Скелелаз. 9. «Залізний кінь». 10. Столярний інструмент. 11. Співробітник ЗМІ. 12. Квітка, яка уславила Голландію. 13. Корисна рідка копалина. 14. Попередник сучасного хіміка. 15. Тарган, бабка тощо. 16. Свідоцтво про середню освіту. 17. Начинка сигарет. 18. Продовжувач роду. 19. Артист цирку. 20. Племінник. 21. Черево. 22. Підвал корабля. 23. Подяка під кутом 40°.

Склала Т. ДОБРОВОЛЬСЬКА.

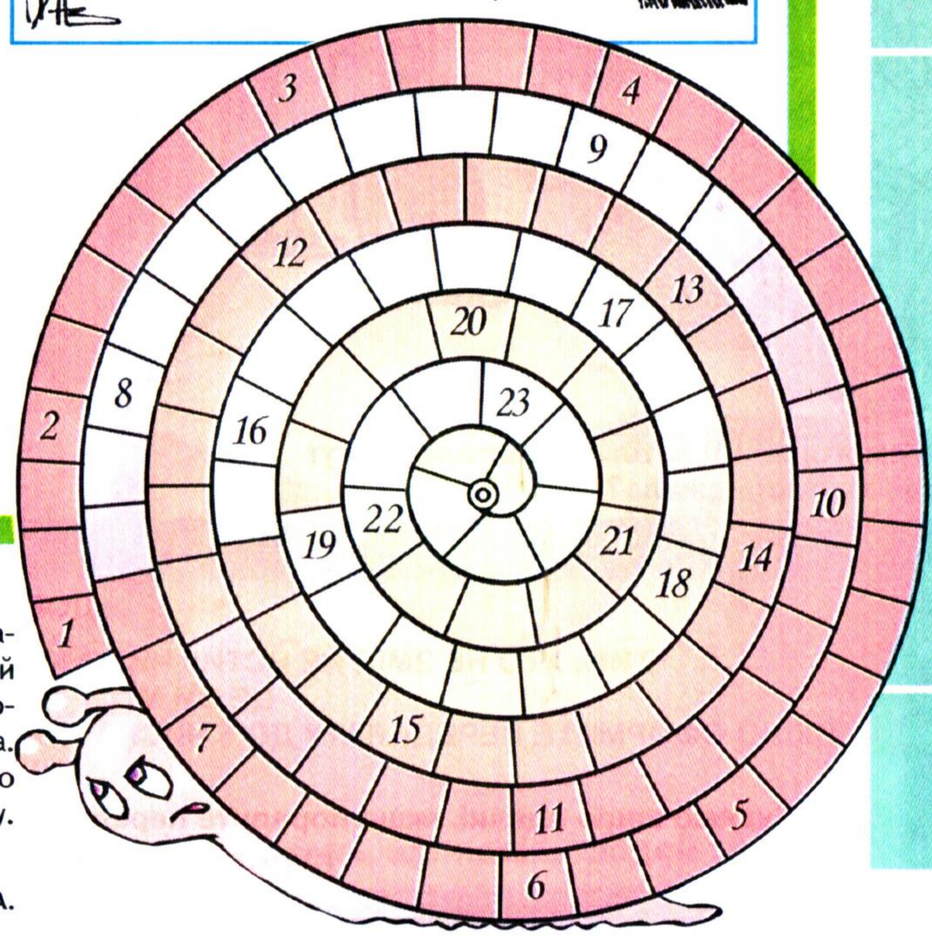

ПЕРЕЦЬ № 8 (1600)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.08.2009. Підписано до друку 25.08.2009. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 180 прим. Зам. 0110908. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Сергій ФЕДЬКО

Останнє бажання.

Микола КАПУСТА

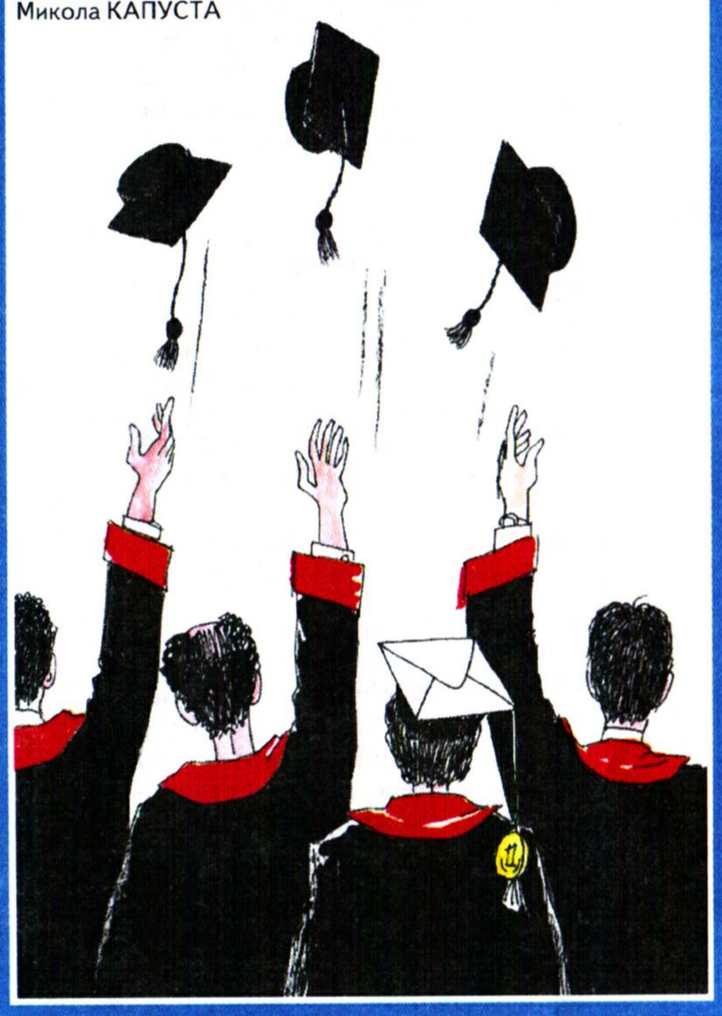

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

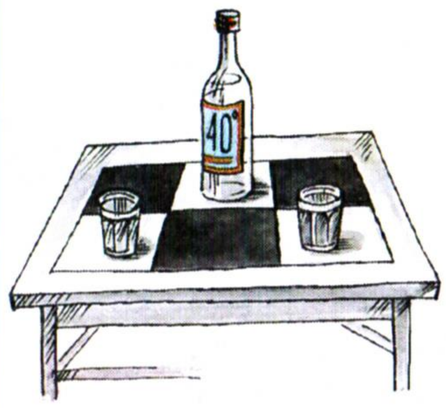

Білі починають і виграють.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

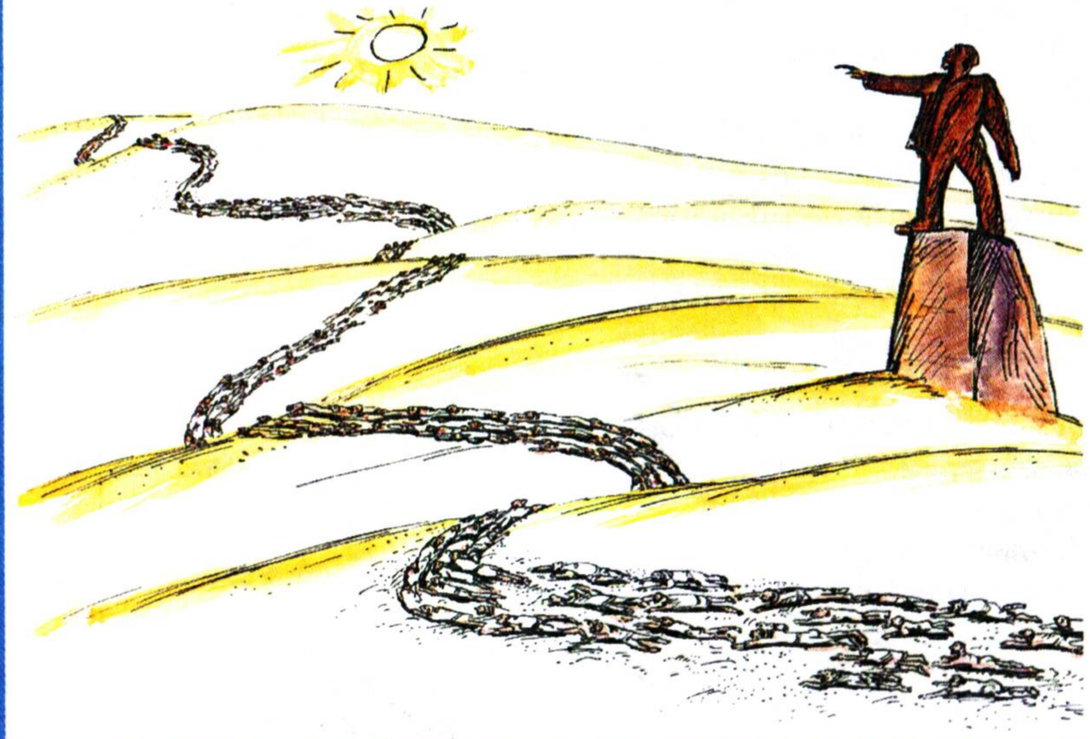

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Вези в Пітер!
— Е-е, Вакуло, тепер катаю тільки з передоплатою! Криза!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ну, чого б ото сміятися?! Я ж тільки спитала, чи тут «Швидка допомога» не проїжджала?..

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Жуки картоплю доїдають, а вони півдня у шахи грають!
— А ми домовилися: хто програє, той і йде жуків труїти...

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!